Akbaba

— Haaayt... Kimmiş o «İmam - Hatip okulu açmam» diyen?!..

ZİRAAT BANKASI

AÇIK ELİ İLE
EN VEFAKÂR
DOSTUNUZDUR.

Tasarruflarınızı
Ziraat Bankasında
toplayınız

Basın - 12446 - A 8089 - 230

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.
*
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 112
19 Eylül 1963
YIL : 41
*
Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

LOKOMOTİF!

İSMET Paşaya, İnönü soyadını Atatürk vermiştir. Kurtuluş Savaşının ilk zaferini orada kazandığı için...

Atatürk, kumandan İsmet Paşaya değil, Başbakan İsmet Paşaya bir soyadı arasaydı, sanırım «Demirağ» koyardı: İsmet Demirağ...

Başbakan İsmet Paşa, Yeni Türkiyenin o yoksul bütçesiyle bölüm bölüm illerini biribirine ve bütün yurdu sınırlara bağlayan adamdır.

O, Birinci Dünya Savaşında bu yokluğun acısını çekmiş bir askerdi. Ateşe sürülecek orduların, yazın güneş altında nasıl eridiği, kışın buzlar üzerinde nasıl döküldüğü, doğu cephesi kumandanı İzzet Paşanın kurmay başkanı için meçhul değildi elbet!

Topraklarından hâlâ kan ve yanık tüten aç ve çıplak bir memlekette böyle pahalı bir hizmete atılmak, her cesaretin göze alacağı iş değildi. Hele Hüseyin Cahit Yalçın'ın zalim kalemi: «Bu trenler Türk köylüsünün kemikleri üzerinden geçecek!» diye ölüm çığlıkları atarken...

Türkiye'de ilk plânlı çalışma, sanırım budur.

Kim umardı ki, aradan kırk yıl geçtikten sonra, o simsiyah saçlı, o simsiyah kaşlı, o simsiyah bıyıklı İsmet Paşa «Demiryolu politikasını» savunduğu kürsüye bembeyaz saçlar, bembeyaz kaşlar, bembeyaz bıyıklarla çıkacak ve çamurlar içinden geçirilmek istenen bir lokomotif alımını savunacak?..

Size, 1950 yılına bağlı bir anımı açıklayım burada:

Büyük Millet Meclisinde, parti grubunda yalnızdım. İçeriye, o erken saatte İnönü girdi. Hemen yerimden fırlayıp karşıladım. Benzi soluktu biraz.. Kaşları çatıktı biraz.. Sesi kuruydu biraz.

Sağ eliyle sol kolumu tutup sıktı:

— Ortaç... Okuyor musun benim için yazılanları?

— Okuyorum Paşam...

— Üzülüyor musun?

Sustum... Üzülmeyecek şeyler değildi ki yazılanlar: İnönü'nün Brezilya'daki çiftlikleriydi, İnönü'nün İsviçre'deki milyarlarıydı...

İnönü'nün kuvvetli eli, kolumu biraz daha sıktı:

— Üzülme, üzülme... Beni o tarafımdan vuramazlar!

Sahiden de vuramadılar. Eğer beş kuruşluk bir hedef bulsalardı, çoktaaan delik deşik ederlerdi bütün haysiyetini, bütün şerefini, bütün çapını!

Namusunu kılıç gibi kuşanan adamın karşısında hiçbir düşman direnemez. İnönü, o zaman öyle bir adamdı ve bugün de öyle bir adamdır elbet...

Tek parti yıllarında, İsmet Paşanın her sözü ferman gücünde olduğu o amansız Başbakanlık yıllarında adı hiçbir çıkar dedikodusuna karışmıyan kendisinin ve ailesinin isimleri şimdi mi bir tren kazasına kurban gidecekti?.. Onun kadar sağlam bir yürekle söyliyelim: Böyle şey olmaz!

Sayın İnönü'yü zayıf düşüren tek olay, haksız bir inat ile savunduğu damadının dergisidir.

Halk Partisini içinden kemiren bu basın faresinin, kendi yakını olmanın çalımı ile ne fesatlar çevirdiğini, nasıl insanları biribirine düşürdüğünü, nasıl dostlukları düşmanlıklara çevirdiğini sayın kayınpeder niye görmüyor acaba?

Kendisine bu yayınlardan yakınan parti ileri gelenlerine verdiği cevabı biliyoruz:

Benim gibi yaparsanız rahat edersiniz: Okumayın!

Ama bizim bildiğimiz ve gördüğümüz, muhterem İsmet Paşamız bu derginin okurları arasında değil, yazarları arasındadır!

İşte bu damat bey dergisindedir ki, birkaç aydır sık sık bir lokomotif ilânı çıkmaya başladı. Hem de ne ilân: Sayfa boyu ve üç renk...

İlân nedir?.. Bir malı, alıcılara duyurmak, müşteriyi heveslendirmek için parayla yapılan yayın...

Kumaş ilânı, kundura ilânı, pasta, çikolata, yağ, bal ilânı, fotoğrafçı ilânı, mobilyacı ilânı olur. Çünkü herkes elbise diktirir, pabuç giyer. Pasta, çikolata yer. Yağ bal alır. Fotoğraf çektirir, evini döşer... Ama lokomotif alır mı?.. Ne kadar zengin olsa yine alamaz. Otomobilleri, otobüsleri, kamyonları olan büyük iş adamlarımız vardır ama lokomotifi olan tek vatandaşımız yok!

Siz hiç, gazetelerde:

«En iyi denizaltı gemileri İngiliz Batırson tezgâhlarında yapılır..» «En sağlam tanklar, Alman Yıkanhart fabrikalarının damgasını taşıyanlardır..» «Amerikan Yokser bombardıman uçakları, bir bombada bir milyon insanı yere serer» diye ilânlar çıktığını gördünüz mü?

Göremezsiniz. Çünkü böyle şeylerin alıcıları, insanlar, şirketler, ticaret evleri değil, devletlerdir.

Tıpkı bunlar gibi, lokomotif ilânı da olmaz. Olursa, pusuda bekleyen dedikoducunun eline bir silâh geçer ve bütün politika hayatında ne kendisine, ne ailesine toz kondurmamış bir tarih-adam, ak saçlarıyla kürsüye çıkmak, kendisini ve çevresini savunmak zorunda kalır.

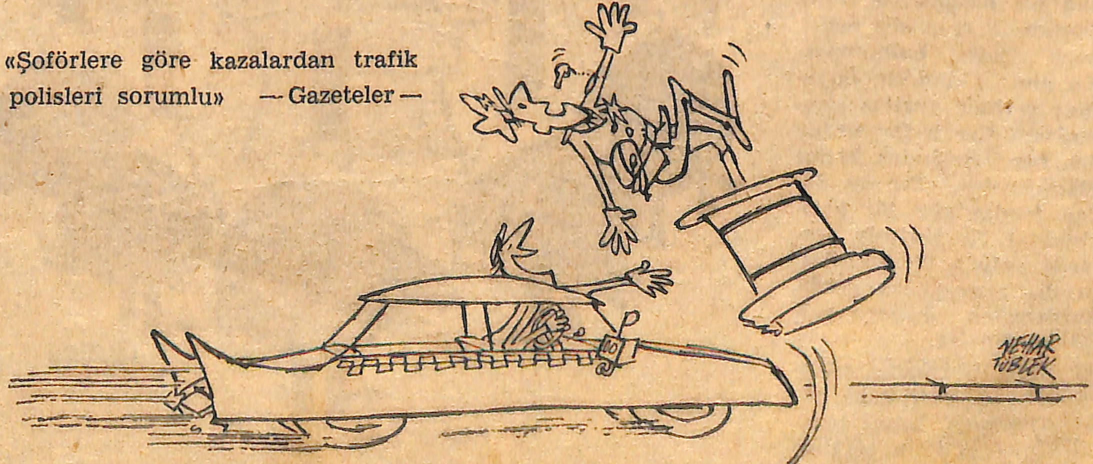
İnönü'ye damat olmak özel bir mutluluktur. Bu mutluluğa lâyık olmayı, bu mutluluğa saygı göstermeyi de bilmek, hiç olmazsa öğrenmek lâzım, hattâ vazife değil mi?

İnönü'yü hiç kimse aile mirası gibi pay edemez. O, artık — tam anlamı ile hayatı hayatına karışmış — pek sayın eşinin bile değildir. Her bakımdan yetişkin oğullarının, zekî kızının, hele, hele şu damadının, hiç!

Onu, bir millî sembol görmek istiyoruz artık. Otuz milyonun: «Aman aşınmasın, aman zedelenmesin» diye üstüne titreyeceği bir millî sembol... Muhalefet liderinin bile, karanlıkta kalınca: «Paşam, bize ışık tut!» diye sığındığı, ne yazık ki tek, ne yazık ki son adam!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Şoförlere göre kazalardan trafik polisleri sorumlu» — Gazeteler —

— Yahu yolun ortasında işin ne?..

Projektör

AZİZ NESİN

O gece çok keyifliydim; çakırkeyif denilenden... Hava da güzel, ılık, yıldızlı, tatlı bir gece... Çocukluğum tuttu, sizden ayrılıp tren yoluna çıktım, ray üstünden yürümeye çalışıyordum. Sizi gözden kaybettim. Rayın üstünde dengemi bulmak için iki kolumu açmış yürümeye uğraşırken arkamdan birisi durmadan düdük öttürmeye başladı. İlkin aldırış etmedim ama, düdük sesi bana yaklaşınca dönüp arkama baktım; bir bekçi, ağzında düdük, kollarıyla bana işaretler yapıyor. Parlak ay ışığında iyiden iyiye seçiliyordu; bekçiyi görünce ben hızlandım. Ben hızlanınca bekçi koşmaya başladı. Bekçi koşunca ben de koşmaya başladım. Ben koşunca bekçi kovalamaya başladı. Bekçi kovalamaya başlayınca ben de kaçmaya başladım. Bekçi bir yandan düdük öttürüyor, bir yandan kovalıyor; ben de traverslerin üstünden sıçrıyarak hababam kaçıyorum.

Arkamdaki bekçinin düdük sesine, sağdan, soldan, önden, yandan başka düdükler cevap vermeye başladı. Bana öyle geldi ki, İstanbul içinde ne kadar düdüklü insan varsa, hepsi birden düdüklerini fora etmişler, öttüre öttüre üstüme geliyorlar. Bu kadar çok düdük sesinin bir araya toplanmasına da çok şaştım. İçime büsbütün korku girdi, o korkuyla ayaklarım daha da hızlandı. Dört bir yanımdan gittikçe yaklaşan düdük seslerinden kuşatılmakta olduğumu anlıyordum. Gece içinde gittikçe çoğalarak zıplayan karaltıları seçiyordum. Kaçmak için ne yana dönsem, ordan önüm kesiliyordu.

Bekçi arkamdan düdük öttürünce hiç aldırmasaydım bütün bunlar başıma gelmiyecekti; sanki ne diye durup dururken bekçiden kaçtım bilmem ki... Peki ama, hadi ben kaçtım diyelim, o ne diye beni kovaladı? Durup dururken başıma iş açtım. Sanki yeryüzünden düdük sesi fışkırıyor. İstanbul Emniyet teşkilâtında polis kalmamış, üstüme gelmiş. Emniyet Müdürü «Şurdan bana bir bardak su verin, boğuluyorum...» dese söz gelişi, su verecek polis bulunmayacak... Şu anda kimbilir İstanbul'un kaç yerinde yurttaş «İmdaat poliss!» diye bağırıyordur da, sesine kendi sesinden başka cevap alamıyordur. Buraya doluşmuşlar, benim gibi bir garibi kovalıyorlar. Ne acaiptir, aradığın yerde polisin bitekini bulamazsın da, aramadığın yerde maaş bordrosunu imzaya gelmişler gibi yığılırlar.

Çenber daraldı, iyicene sıkıştım. O kadar yaklaştılar ki, şaşırtmaca vermesem, beni tutacaklar. Biri ceketimin eteğine yapışmaz mı! Ceketi sırtımdan sıyırmamla, vestiyere bırakır gibi bunun eline teslim edip kaçmam bir oldu. Başka biri de pantalonumun paçasına yapışmadı mı... Allahın izniyle pantalonu da sıyırıp, teslim ettim ve iyicene çıplağa soyunup canımı kurtardım, kendimi vagonların arasına attım. Yarı striptiz kılığında verdiğim şaşırtmacalarla bekçiler, polisler sağa sola savrulup, yuvarlanıp düşüyorlar. Kör hatta duran yük vagonlarından birisinin üstüne sıçradım. Tıpkı Amerikan macera filmlerinde olduğu gibi, arkamda yüzlerce polis, bekçi, vagondan vagona atlıyorum. İyicene de yoruldum, soluğum kesildi. Üstünde koştuğum son vagondan yere atlayıp, vagonlardan birinin altına girdim, tekerleklerin üstündeki demire boyluboyunca uzandım. Dört bir yanımda düdükler fırt fırt öttü, polisler, bekçiler döndü durdu. Ha kurtuldum kurtuluyorum derken biri ayağıma yapışıp beni vagonun altından çekip çıkarmaz mı! Tepeme binmeleriyle beni dertop edip tıktıkları bir arabayla karakola atmaları bir oldu.

Komiser soruyor:

— Tren yolunda ne arıyordun?

— Hiç...

— Ne işin vardı orda?

— Yürüyordum.

— Ray üstünde yürünür mü gece yarısından sonra?

— Deniyordum.

— Niyetin neydi, niyetin?

— Hiç bir niyetim yoktu... Niyetim, ray üstünde yürümek.

— Senin bozuk bir niyetin olmasa, bekçiden kaçar mıydın hiç? İnsan durup dururken bekçiden kaçar mı?

— Ben durup dururken kaçmadım ki...

— Ya nasıl kaçtın?

— Bekçi kovaladı, ben de kaçtım... Durup dururken bekçi beni kovalarsa, elbet ben de kaçarım.

Bekçi söze karıştı:

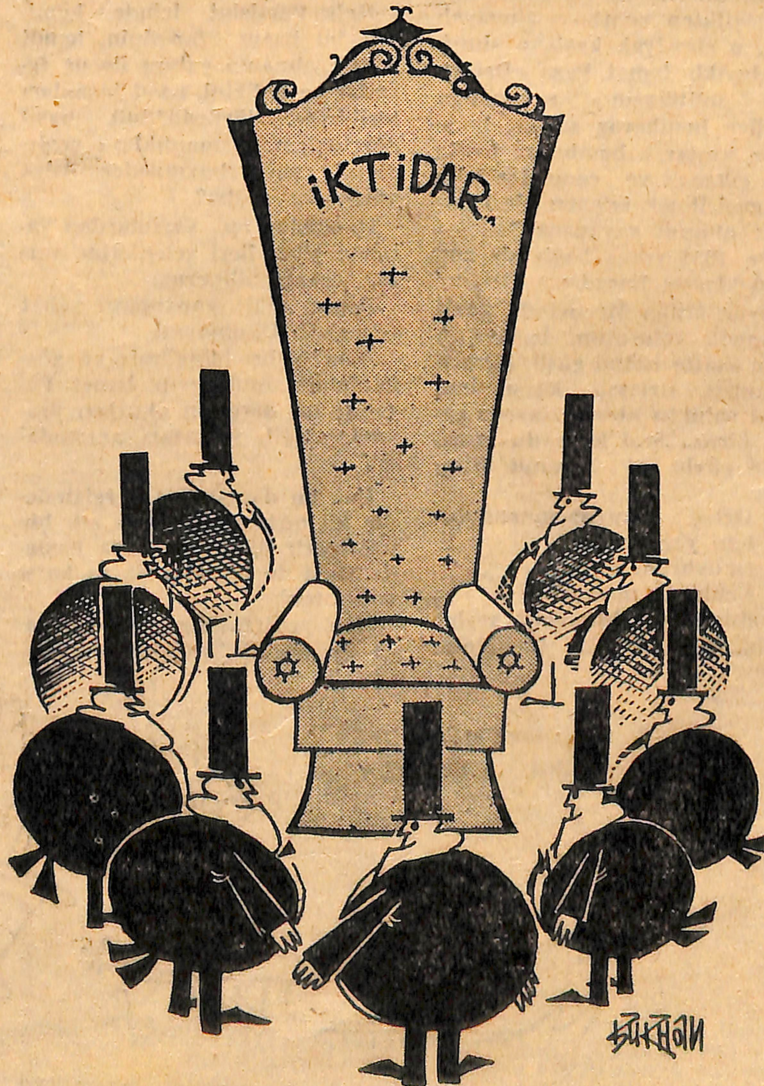
— O kaçtı, o kaçınca da ben kovaladım...

Ben,

— Hayır, dedim, o kovaladı, o kovalayınca da ben kaçtım... Bir insan kovalanınca gayet tabii kaçar.

Bekçi yine,

— Ben durup dururken kovalamadım, dedi, kaçtı, ben de kovaladım.

Bizim ortak pazar!

— Hayır, önce o beni kovaladı, ben de mecbur oldum kaçmaya...

— İlkin kaçan oydu... Kaçmasa ne diye kovalıyayım?

Komiser bana bir daha sordu:

— Neye kaçtın?

— Beyfendi, söyledim; bekçi kovaladığı için kaçtım... Kovalanan insan elbet kaçar.

Bekçi benim mantığımla,

— Kaçan insan elbette kovalanır... dedi.

— Ama önce sen beni kovaladın...

— Sen kaçmasan ne diye kovalıyayım yahu?..

Komiser,

— Bir bekçi, önünden kaçanı vazifesi icabı kovalar... dedi.

— Beyfendi ben deli miyim ki durup dururken kaçayım?

— Bekçi deli mi ki, durup dururken adam kovalasın? Neye başkalarını kovalamıyor da seni kovalıyor?

— Madem, beni kovalamamış beyfendi, ben neden başkasından kaçmıyorum da ondan kaçıyorum?

— Kovalamak onun vazifesi, ama senin firarın nedir?

— Kovalanan insan kaçmaz mı komiser bey?

— Uzatma, ifadeni alacağız...

Bir polis memuru daktilo makinesine kâğıt geçirdi, önce kimliğimi yazıyorlar. Sıra işime gelmişti. Komiser,

— Ne iş yaparsın? diye sordu.

— Denizyolları'nda projetörüm... deyince, komiser birden ciddileşti, yanıma sokulup dikkatle yüzüme baktı baktı, sonra,

— Hıı, şimdi anlaşıldı... dedi.

Herhalde komiser projetörlüğü çok önemli, büyük bir iş sanmış olacaktı ki bana,

— Ayakta durmayın, buyrun oturun... diye yer gösterdi.

Ben de yeni bir yanlışlık çıkmasın diye,

— Komiser bey, dedim, projetörlük önemli bir iş değildir...

Daktiloda yazan polisin kulağına, «Yaz, kendini denizyollarında projektör zanneden bir delinin yakalandığı hakkında...» dediğini duydum.

— Beyfendi, ben projetörüm, projetör!.. diye bağırdım.

— Anladım oğlum, anladım, projektörsün... dedi.

— Projektör değil, projetör...

— Biliyorum, sen sinirlenme... Evet projektörsün...

— Beyfendi, ben aldığım dokuz yüz lira karşılığında Denizyollarında bir ay projetörlük yaparım...

Beni apartopar bir arabaya tıkıp tımarhaneye attılar. Ancak dört gün sonra bir doktorun karşısına çıkabildim. En sonunda derdimi anlatabilecek birini bulmanın sevinci içindeydim. Doktor, elindeki bana ait yazıyı okuyarak,

Ekrem Alican — Beni arkadan vurmak istiyorlar!..

— Kendisini projektör zanneden hasta hangisi? dedi.

Hemşire beni ileri çıkardı. Genç doktorun önüne gidip,

— Beyfendi, dedim, bir yanlışlık oldu, ben Denizyollarında projetör olduğumu söylüyorum. Onlar beni Denizyollarında projektör sanıyorlar... Ben projektör değilim, projetörüm... Bilindiği gibi, projetör başka, projektör başka...

Doktor alaylı alaylı,

— Tabii tabii... dedi, projektörden projektöre fark vardır. Her projektör bir olmaz...

— Rica ederim efendim, ben nasıl projektör olabilirim, hiç insandan projektör nerede görülmüş?

— Peki sen nesin?

— Ben projetörüm...

— Hımm, projektör...

— Değil efendim... Yanlış anladınız. Projektör değil, projetör...

— Sen ne zamandan beri projektörsün? Doğuştan mı?

— Sonradan efendim... Ama ben projektör değilim ki... Bir seneden beri Denizyolları İdaresinde projetör olarak çalışıyorum... Üç projetör arkadaşım daha var...

— Üç projektör arkadaşınız?

— Müsaade ederseniz ne olduğumu yazayım da okuyunuz...

Defterimin kâğıdına kitap harfleriyle kocaman «PROJETÖR» diye yazdım.

— Okur musunuz doktor bey?..

Okudu:

— Projektör...

Beni attılar koğuşa... Şok tedavileri mi yapmadılar, soğuk su altına mı sokmadılar, iğneler mi yapmadılar... Neden sonra evden duymuşlar da bizimkiler, beni tımarhaneden zor kurtardılar.

Biz onun macerasına gülerken, o, Birinci Dünya Savaşındaki anılarını anlatmış olan yaşlı baya,

— Sizden af dilerim, dedi, çok haklıymışsınız... Karşımızdakinin sözlerini nasıl duymak istiyorsak öyle duyduğumuz, bizim gerçekten özelliğimizmiş... Kafaları bir kere projektöre saplanmış, ben projetör dedikçe onlar «Evet, anladık, projektörsünüz!» diyorlar.

Birinci Dünya Savaşı'ndan anılarını anlatmış olan yaşlı bey kulağıma eğilip,

— Vah vah... diye fısıldadı, daha da pek genç... Ne acaip hastalıklar var dünyada: kendisini projektör zannedeni ilk görüyorum. Ama zararsızdır değil mi?

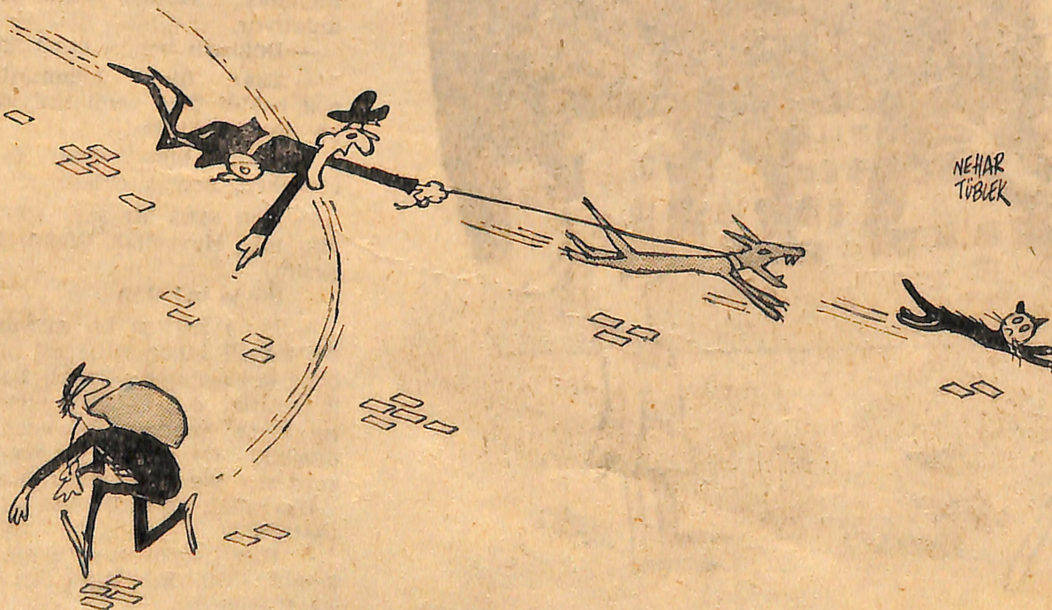
— Zararsızdır...

— Evet, dedi gülümsiyerek, bir insanın kendisini projektör zannetmesinden hiçbir kötülük gelmez; ama bir projektör kendisini insan zannederse kötü, Allah korusun...

SON

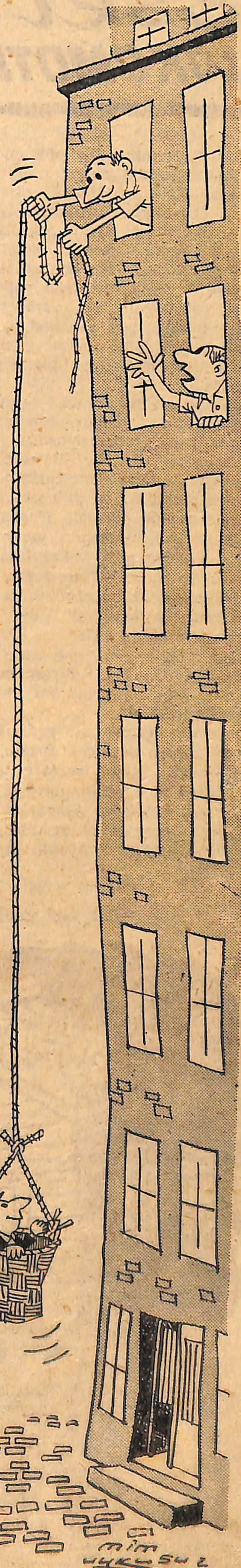
Aziz NESİN

«Polis köpek kullanacak.» — Gazeteler —

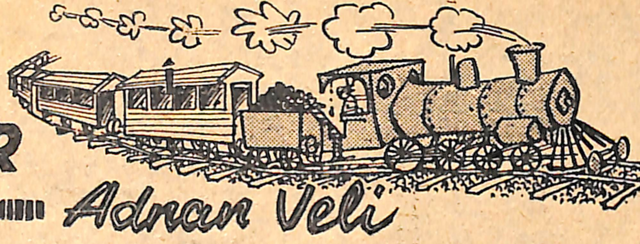

Yazısız

Asansör bozulunca:

— Elini çabuk tut komşu... Kaynanamı yollıyacağım...

Eski LOKOMOTİFLER

Adnan Veli

Paket taşlarının küçücük çukurluklarında bile zangır zangır sallanan Kocamustafapaşa otobüsü, Cerrahpaşa durağında durdu. Kaynakçı Şâmil'in malı olan bu emekli otobüse, semt sâkinleri «Tiridi berri» adını takmışlardı. Sıkı bir fren yaptığı zaman dağılacağı rivayet edilen otobüse, sırf Belediye otobüslerinden daha ucuza yolcu taşıdığı için, gene de binenler oluyordu.

Cerrahpaşa durağında, arka kapıdan sarkmış olan biletçi, otobüse müşteri çağırıyordu:

— Aksaray, Lâleli, Beyazıt, Çarşıkapı, Sultanahmet, Sirkeci, Eminönü beklemeden gideeer!...

Elinde naylon filesiyle Hasba Şemsâ ilerledi, biletçinin yardımıyla otobüse girdi. Etrafına bakındıktan sonra şoföre doğru:

— Oğlum, dedi, bu otobos, Şâmil'in otobosu değil mi?..

— Evet valde..

— Bu otobos için çok sallanır derler.. Ayakta duramam ben.. Sevabına bana bir yer veren olmaz mı?..

Ön tarafta oturan bir gedikli assubay hemen yerinden fırladı, kadına kendi yerini işaret etti. Hasba Şemsâ, boşalan yere ilişirken, gülümsiyerek Assubaya:

— Allaha emanet ol evlâdım, dedi. Siz tazesiniz.. Ayakta da gidiverirsiniz.

Bir iki kımıldayarak kanapeye iyice yerleştikten sonra yanında oturan adama baktı. Tanıyınca hemen âşinalık etti:

— Aaaa, Hayrullah efendi kardeşim, nereye böyle?..

Adam başını çevirdi:

— Haaa, sen misin Şemsa Abla?.. İyisin işallah..

— Aman iyi diyelim de, iyi olalım kardeşim.. Bizim iyiliğimiz artık huzuru mahşere kalmış..

— Nereye yolculuk böyle?..

— Ayıptır söylemesi, damadın pantalonunu Sirkeci'de tergal'e vermiştim de, onu almıya gidiyorum.. Sen de iyisin işallah?

— Hamdolsun.. Uğraşıp duruyoruz..

— Ayol epi havadisler varmış gene ortalıkta.. Sen bilirsin öyle şeyleri..

— Olmaz olur mu canım?..

— Pasaklı Nimet anlatıyordu geçende.. Bir lokomotif işi çıkmış gene ortaya..

— Çıktı..

— Nenin nesiymiş bu?..

— Nimet anlatmış ya sana..

— Onun anlatması başka, bilenden dinlemek başka..

— Yani senin anlıyacağın, eveleme, develeme, devekuşu kovalama, çengi çenber, miski anber..

— A aaaa, hayırdır işallah.. Ne demek o?..

— Yahu Şemsâ Abla.. Sen radyoda hiç Acemaşıran faslını dinlemedin mi?..

— Dinledim helbette. Radyo geçende tebliğ diyerekten de bir şeyler söyledi. Ağzı 38 derece, nabzı 27 dakika, ateşi 41 derece dedi de, arkasından da, seyretme, gözetleme, yandan bakma, kaşgöz etme, fiskos etme yasaktır diye söyledi.. Zaar dedikodudan çekiniyorlar.. Ama o iş için miydi, bilmiyorum..

— Şemsâ abla, bu iş başka iş.. Bu işde milyonlar oynuyor..

— Neymiş ama işin aslı esası?..

— Canım, hükümat otuz tane yeni lokomotif almıya niyetlenmiş..

— İyi etmiş vallahi.. Bak gene de ehaliyi düşünüyor..

— Dur, dinlesene.. Lokomotifleri kimden alacak?..

— Bilmem ki.. Lokomotifi hangi dükkâncı satıyor acap?..

— Avrupa'da, Amerika'da bunların fabrikaları var..

— Helbette. Fabrikasından alsın..

— Hükümatın karşısına iki tane fabrika çıkmış..

— İyi etmiş..

— Fabrikanın bir tanesi ucuza veriyormuş.. Bir tanesi de biraz daha pahalıya veriyormuş.. Tabii burada fabrikanın tellâlları var..

— Vardır helbet.. Zavallılar.. Ben tellâl kısmına çok acırım.. Sabahtan akşama kadar avaz avaz bağırırlar.. Bir ekmek parası için..

— Bunlar öyle tellâl değil.. Hepsi kalantor..

— Zengin yani, haaa?..

— Karun be, Karun...

— Biraz öteye gitsene Hayrullah efendi.. Arkamızdaki herif kulağını kabartmış, dinliyor.. Neme lâzım, başımız bir derde girmesin..

— İyi ya, sen sokul biraz daha bana..

— Anlat anlat.. Demek tellâllar zengin?..

— Bunlar fabrika tellâlı be..

— Ben de Sandal Bedestenindeki tellâllardan zannetmiştim.. Geçende bir eski kilim satmıştım orada.. Benden 60 liraya karşılık 3 lira tellâliye kestilerdi..

— Bu tellâllar senin sülâleni satın alırlar..

— Eeee, sonra?..

— İşte o fabrikaların tellâlları birbirine girmiş.. Lokomotifleri sen satacaksın, ben satacağım diyerekten kapışmışlar.. Fabrikalardan bir tanesinin mümessili de Koç'muş.. Duydun mu hiç Koç'u?..

— Koç'u duymadım da, koç yumurtasını duydum.. Bizim damat, rakı içeceği akşamlar, muhakkak bir tane alıp gelir..

— Yooo, öyle değil.. Bu, bir bey.. Fabrikanın mümessili.. Onun lokomotiflerini ilkin almamışlar, öbür fabrikanınkini almışlar..

— Vah zavallı.. Ne üzülmüştür kimbilir?.. İşte ben böylelerine acırım.. Şu ölümlü dünyada bir ekmek parasını insana çok görmemeli..

— Yooo, sonradan işler değişmiş.. Ondan da almışlar..

— Neyse bari..

— Almışlar ama, inhâsı minhâsı hazine milyonlarca lira zarar etmiş..

— Vah vah.. Bak buna da çok üzüldüm..

— İşte, meselenin aslı faslı bu..

— Bana Pasaklı Nimet böyle anlatmadıydı.. Ama onun da kabahati yok.. O da komşulardan dinlemiş.. Herkes başka türlü anlatıyor.

— Doğrusu benim anlattığım..

— Zaar, öteki lokomotifler çok eskidi diye yenilerini almıya niyetlenmişler..

Hayrullah efendi dışarı bakıp esnerken, Şemsâ ekledi:

— Ben sana bir şey söyliyeyim mi Hayrullah Efendi kardeşim?

— Söyle bakalım..

— Bana kalırsa bu memleketin tekmil lokomotiflerini biran önce değiştirmeli.. Çünkü bu lokomotifler çok eskidiği için artık hiçbir vagonu çekemez olmuşlar.. Onun için bu memlekete sırf yeni lokomotif lâzım..

Hayrullah efendi kahkahayı bastı:

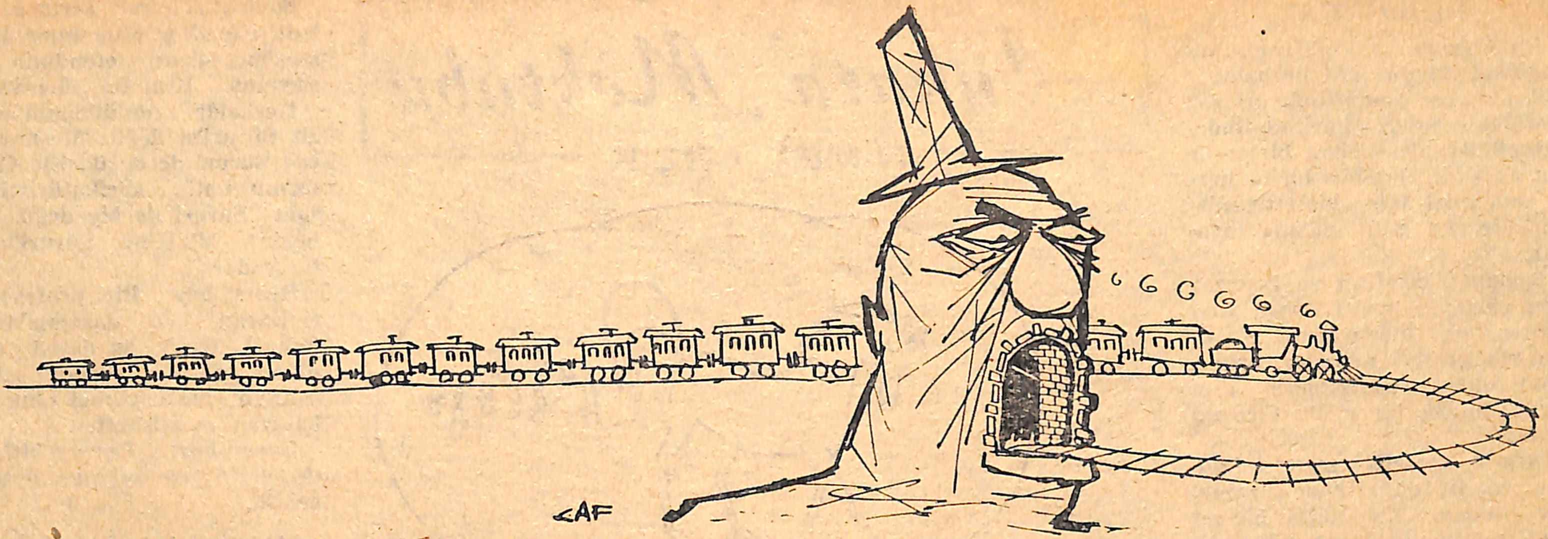
— Hay ağzın nur olsun be Şemsâ, dedi.. En doğru lâfı işte şimdi söyledin..

Sonra da katılırcasına güldü, güldü, güldü...

«Bir işçi gece yarısı bir genç kadının evine girdi.» — Gazeteler —

— Vallahi fena niyetle değil abi, bu kadında iş var dediler de!..

— Durakladı... Galiba tünele girmekten vazgeçiyor!

7 gün

PAZARTESİ :

Gazetelerde okudum: Deve fiatları yükseliyormuş... Neden acaba?.. Partilerimiz, gelecek Hac seferleri için propoganda hazırlığına mı başladılar?.. Yoksa bazı liderler için gösteri kurbanları mı hazırlanıyor?

Haaa, bir ihtimal daha var: Belki de bu kış, İ.E.T.T. İdaresi, Levent, Etiler gibi uzak semtlere yolcu taşıyacaktır.

Hepsi hatıra gelebilir bunların. Ama bana en yakın geleni nedir biliyor musunuz?

Eveleme, develeme yapanların, deveyi hörgücüyle yutmaya hazırlananların çoğaldığı söyleniyor. E, bu iştaha deve mi dayanır? İktisadın meşhur «Arz ve talep» meselesi... Deve yapanlar çoğalınca deve piyasası da yükselir elbet!

SALI :

Kahire'de çıkan «El Ahbar» gazetesinin bildirdiğine göre, Mısır'da İngiliz yosması Christina Keeler'in hayatı filme alınacakmış.

Şey... Acaba Kral Faruk gizlice tahtına mı çıktı?

ÇARŞAMBA :

Akbaba'nın geçen haftaki başyazısında, başlık «Düüüt» dü. Ertesi sabah baktık: Son Havadis'in yedekçisi de bir «Düüüt» çekiyor. Daha ertesi gün Cumhuriyet'i açtık: İlhan Selçuk da penceresinden «Düüüt» diye bağırmıyor mu?

Aaa, bizim basın düdüklü tencereye dönmüş ayol: Ne pişiyor içinde acaba?

PERŞEMBE :

Alman mucizesini yaratan profesör Erhard'ın, Cumhuriyet'de türkçesi çıkan makalesini okudunuz mu?

Ünlü Bakan:

«Tecrübeler, bilhassa plânlı iktisat sisteminde yanlış yatırımlara gidilmesinin büyük olduğunu» söylüyor.

Ama sakın bunu bizim plânsız, programsız hayatımızı inceledikten sonra söylüyor sanmayınız. Profesör Erhard, aileleri bile plânsız iş yapmayan, hayatlarının her günü plânlı bir milletin iktisat Bakanı.

Almanya'da aşk bile plânlıdır sanırım. Kadına sorunuz: «Kocanız sizi ayda kaç gece seviyor?» diye, hemen söylesin!

CUMA :

Yunan hücumbotları, Ege denizinde yük taşıyan Türk motörlerine ateş açıyor, onları, Midilli adasına sürüklüyor, tayfaları hapsediyorlarmış...

Bir ara o kadar güzelleşen, o kadar tatlılaşan, o kadar sağlamlaşan «Türk - Yunan» dostluğuna ne mi oldu?

Haberiniz yok mu?.. Biz, Atatürk'ü kaybettik, onlar da Venizelos'u.. Daha ne olsun?

CUMARTESİ :

Dostumuz Profesör Sabri Esat Siyavuşgil, Yeni Sabah'daki köşesinde yine özlü bir fıkra yazmış. Adı: «Kitap okumıyan memleket.»

Bu memleketi tanımakta hiç biriniz zorluk çekmezsiniz elbet: İngiltere, Fransa, Almanya olacak değil ya.. Elbet Türkiye.

Siyavuşgil, harcadığımız kitap kâğıdı, harcadığımız kese kâğıdı, hele sigara kâğıdı yanında devede kulak kalır dedikten sonra: «İşte İsrail, işte Türkiye» diyor. «Otuz milyonluk Türkiye'de iki milyonluk İsrailden daha az kitap okuyoruz!»

Ben de kulağınıza bir acı hakikat fısıldayım: Yalnız otuz milyonun okuduğu kitap, iki milyondan daha az değil, otuz milyonun yediği et de iki milyonun yediği etten daha az!

PAZAR :

Gazetelerde güzel bir genç kız resmi. Adı: Türkân Şoray.. Sanatı, beyaz perde oyuncusu, yani yıldız.. Karakolluk olmuşlar. Hem de kiminle biliyor musunuz?.. Annesiyle!

Arada bir üçüncü kişi de var elbet...

Üçüncü kişi de ünlü bir zat: Galatasaraylı Rüçhan Adlı...

Olay şu: Şoray ile Adlı buluşuyorlar, konuşuyorlar, sevişiyorlarmış da... Annesi buna razı olmuyormuş da... O ona sopayla vurmuş da... Öteki berikine taşla saldırmış da ...Valide hanım: «Adamın bende de gözü var» demiş de... Bir sürü miş, miş, miş...

Bizim anlıyabildiğimiz mesele şudur:

Galatasaraylı âşık, akrabasından bir gençle paslaşarak kaleye indiği sırada Şoray anne «Ofsayt» diye düdüğü çalıp akını durduruyor...

Siz, hangi maçta golü önleyen hakeme rahmet okunduğunu gördünüz?.. Hele bu maç, Galatasaray - Fener maçından daha zorlu bir gönül maçı olursa.

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Firavun...

Bu Firavun'lar müstesna yaradılışta adamlardı herhalde... kiii, bin sene sonra anılıyorlar... Kötülüklerinde, kaviliklerinde, zalimliklerinde sağlam bir taraf olacak kiiii... biz bile birine karşı kendimizi âciz hissettiğimizde «Firavun gibi adam» diyoruz...

Sağlam tarafları şu bence... (Bu günlerde başka tasam yok, Firavunları inceliyorum...» Usul bilirlermiş adamlar, usul... Usul bilmek «usulsüzlerin» arasında, büyük bir silâh, Firavun silâhı!

Meselâ, meselâ, sınırsız kudrete sahip olmalarına rağmen, bir direneni, bir rakibi, bir zıt fikir saihibini ezmek istediklerinde, öyle havan tokmağıyla ezercesine ezmezlermiş lâmsız cimsiz... Kitaba uydururlarmış! Etrafı tavlarlarmış! Demeç verirlermiş, ve herkes yüreğinden inanırmış kiii, bu rakibin, bu direnenin, bu zıt fikir sahibinin yerle bir edilmesi lâzım!..

Firavunlar usul bilirlermiş usul!.. Onun için kendilerini sürdürmüşler 3000 sene!

Kendilerini «sürdürenler» hep usul bilirler usul, başka fevkalâdelikleri yoktur.

Firavun'lar hakkında bilgimi derinleştirdikçe, süzdüklerimi, topladıklarımı, biriktirdiklerimi sizlerle paylaşacağım... İşe yarar Firavun psikolojisini bilmek... Yaramaz mı?..

Yazısız

Sıra Koçero'da!

Bir kere daha yazmıştım: Bizde bir takım ilkellikler vardır. Tuhaf tuhaf haberler çıkar:

«Vali, bizzat yangın yerine gitmiş, ve yangını söndürmek için su pompalarının başına geçmiş ve bütün tutuşmuşların üstüne su sıkmıştır!!!»

Ben vali olsam kahrımdan ölürdüm... Amma hakkında böyle haberler çıkan, aksine şişiniyor. Belki emeklilik zamanında itfaiyeci olmağı tasarlamıştır da ondan!

Çünkü, görevi o değil... Sonra bir amatörün, makamı nice olsa, tutuşmuşlara su sıkması (yapan bol!) ne derece etkili olur, ölçmem... Görevlilere mani olur bence lüzumsuz fiyaka!

Geçenlerde gene bir haber çıktı:

«Bilmem hangi Bakan, dinamitle balık avlıyanları yakalamış, ve ilgililere bizzat teslim etmiştir!»

Ben derim ki... Fonksiyonu o değil... Fakat madem ki yakalama denemesine girişmiş, bari Koçero'yu yakalasın: Kabine arkadaşı İçişleri Bakanına yardım etmiş olur hiç olmazsa!

400 sahifelik eser

Kendi bileceği şey amma, ben 400 sahifelik eser hazırlasam, o kadar göz nuru, araştırma çabası döksem... E, Fethi Çelikbaşa hasretmem onu... Etrafta bir Fethi Çelikbaş değil, Fethi Çelikbaşlar var! O zaman eserim, yeni birşey duyurmak için olurdu özleyişli vatandaşa...

Muammer Aksoyun Fethi Çelikbaş hakkındaki 400 sahifelik kitabından bahsediyorum...

Şimdi Çelikbaş'ta kalkan kılıç ona karşı hazırlanıyormuş...

Söylentisi etrafı sarmağa başladı: Efendim, Muammer Aksoy, meşhur Sürüri efendinin torunuymuş... Kim bu Sürüri?..

Herhalde Abdülhamid'in Nazif Sürüri'si değil.. Meşhur heccav Sürüri de değil.. Eh, Canba-ba'nın ünlü karikatüristi ressam Sürüri de hiç değil.. Ama benim bildiğim Sürüri'ler de bu kadar!

Heeey, hey... Biri profesör, biri bakan... Ve dalaşmaları bu minval üzere, bu derisi diken diken kalkık, vücudu şahrem şahrem yaralı, yüreği oluk oluk kanıyan memlekette...

Heeey hey!... Herşey biti, sıra dedelerin toprağını deşmeğe geldi!..

Gene bir hâtıra:

İyi insan unutulmuyor... Hüsnü Çakır'ı ne zaman hatırlasam, içimde gülümser bir hâtıra uyanır...

Bir gün bakanken, bakanlığını teftişe çıkar oda oda... Soru sorar memurlara... Bir odada iki kişi çalışmaktadır. Birisine hitabeder:

— «Kaç lisan biliyorsun?»
— «Yalnız Türkçe efendim.»
— «Yüksek tahsilin var mı?»
— «Hayır efendim...»
— «Kaç senedenberi çalışıyorsun?»
— «İki aydanberi efendim!»
— «Maaşın kaç?»
— «600 lira efendim...»

600 lira, o zaman için epey bir para...

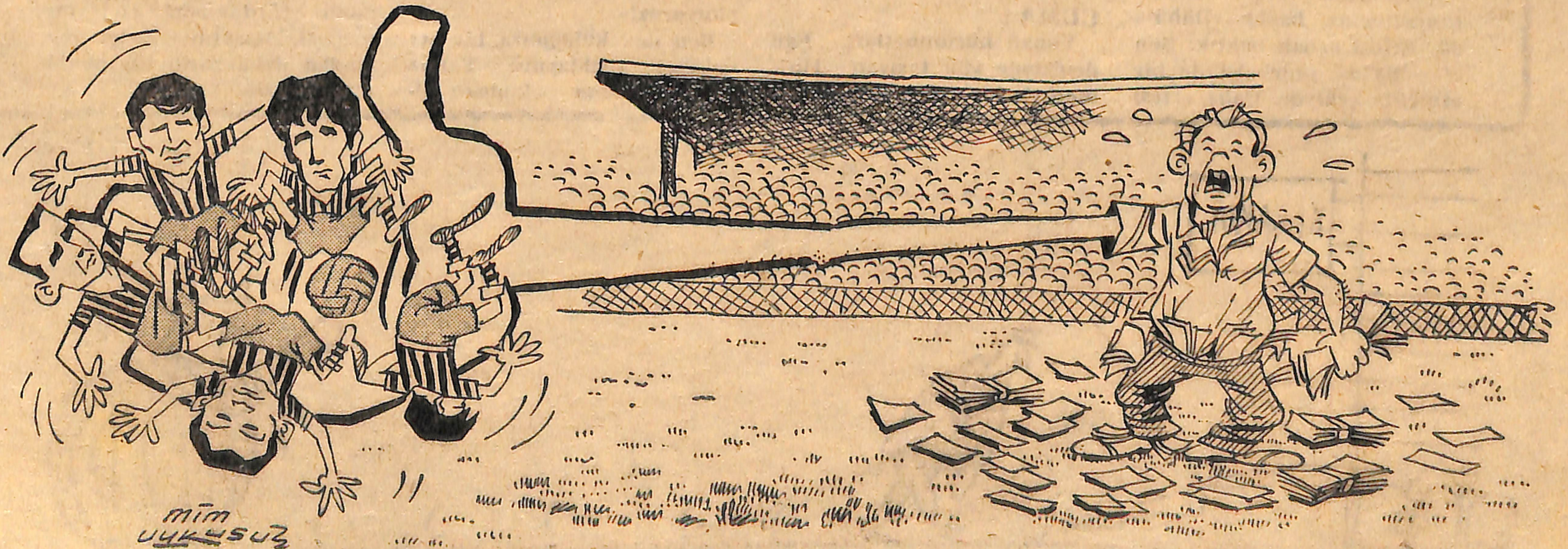
Ötekine sorar:

— «Kaç lisan biliyorsun?»
— «Üç efendim...»
— «Yüksek tahsilin var mı?»
— «Var efendim...»
— «Kaç zamandanberi çalışıyorsun?»
— «6 sene efendim...»
— «Maaşın kaç?»
— «200 lira efendim!..»
— «Öyleyse» der Hüsnü Çakır, «seni sen yaptım, seni de sen yaptım, bu günden tezi yok sen 600 lira alacaksın, sen de 200!»

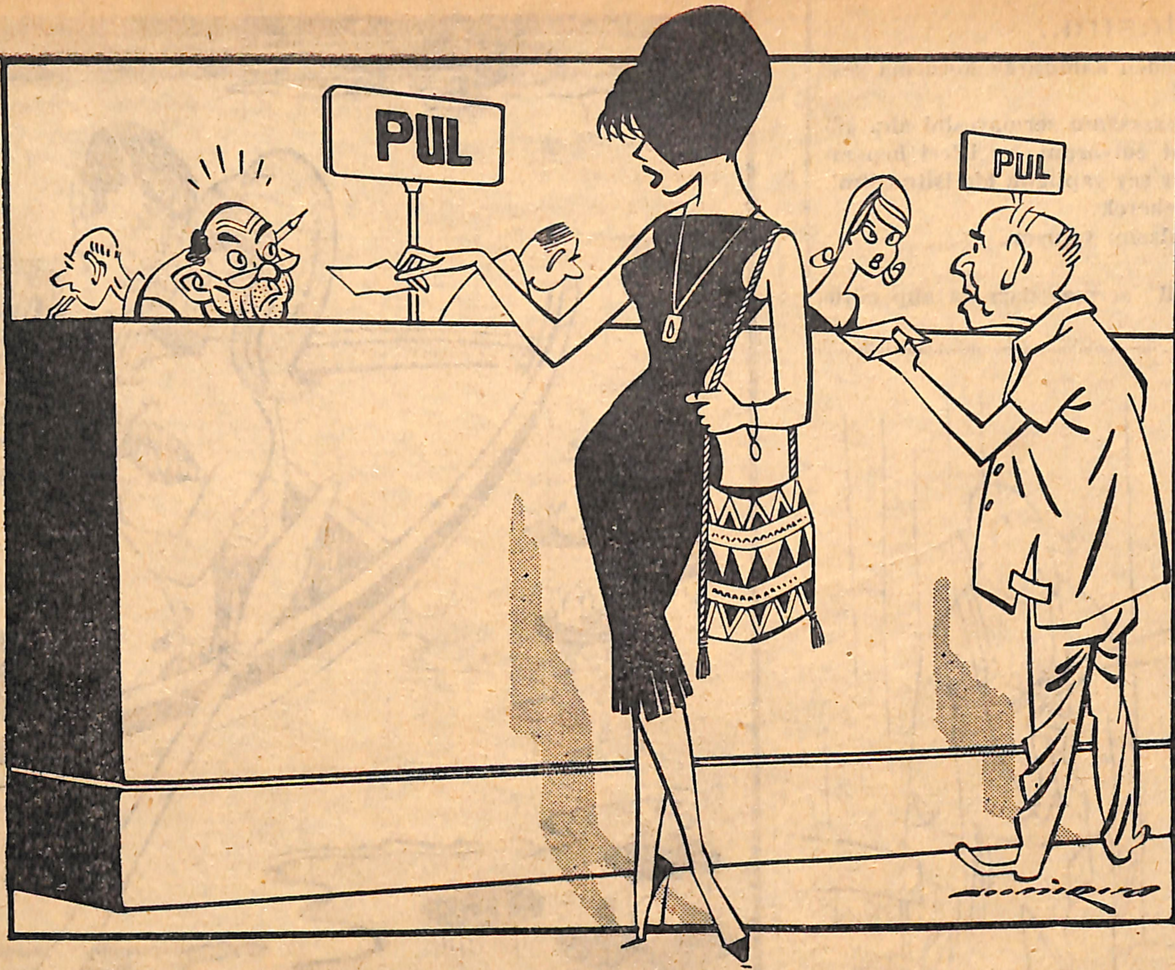
Ah Hüsnü Çakır, nasıl anmıyalım seni?.. Öyle «seni sen, seni de sen yapan» insanlara ihtiyacımız var ki!..

Nimet ARZIK

«Milyonluk forvete sahip olan Fenerbahçe Feriköy'le berabere kaldı.» — Gazeteler —

Müslim Bağcılar — Yok mu bozuk para isteyen?

— Yirmi tane pul istiyorum..
— Şehir için mi?..
— Hayır, deniz için.. Bikini yapacağım!

Yazılı!

Dalgınlar!

UZUN boylu, sarı saçları darmadağınık, genç ve güzel bir kadın, hızlı hızlı yürüyerek Menekşe apartımanının kapısından girdi. İkinci kata çıktı ve kapının ziline bastı. Az sonra pijamalı bir adam açtı kapıyı: Buyrun efendim.

— Saçlarımı yaptıracaktım da...

— Saçlarınızı mı?..

Adam gözlerini bir noktaya dikerek bir süre düşündü:

— Vallahi şimdi hatırlıyamadım ne iş yaptığımı, ama muhakkak ki berber değilim...

Kadın ciddî mi söylüyor diye baktı adama:

— Ne iş yaptığını hatırlamaz mı insan?

— Unutuyorum... Dalgınlık işte. Bazan kendimi mimar sanıp bina plânları çiziyorum.. Sabahleyin bir bakıyorum, meğer ben bilmem ne camiinde müezzinmişim!..

Kadın ilgiyle dinlemişti:

— Kocam da çok dalgındır.. Evde, bazı şeyleri unutmasın diye her tarafı yazılarla, işaretlerle doldurdu...

— Aman, siz bir de karımı görseniz... O benden de beterdir. Ayakkabı almak için çıkar, iki kilo patlıcan alıp gelir... Ha, affedersiniz, siz ne sormuştunuz bana?

— Ne mi sormuştum?.. Aa... şey... Hay allah, ben niçin gelmiştim buraya? Affedersiniz, ben de dalgınımdır biraz...

— Bana birşey sormuştunuz ama...

— Evet, ne sormuştum acaba?.. Ah, dalgınlık çok kötü... Oysa buraya kadar tekrarlıya tekrarlıya gelmiştim. Birşey dikkatimi çekmesin diye sağa sola bile bakınmadım... Siz hatırlıyamadınız mı?

— Hayır ama sizin hatırlamanız lâzım.. İnsan o kadar yolu niçin geldiğini hatırlamaz mı?.. İyi düşünün bakalım ne sormuştunuz bana?..

— Fakat beyefendi, asıl sizin hatırlamanız lâzım. Ben her gün bir sürü insana bir sürü şey soruyorum. Unutabilirim... İnsan kendisine ne sorulduğunu bilmez mi?.

— Dalgın olduğumu söylemiştim...

— Ben söylemedim mi?

— Söylemediniz ya...

— Dalgınlığıma gelmiş demek...

— Anlaşıldı siz de benden farklı değilsiniz, gevezeliği bırakalım da düşünelim öyleyse.

İkisi de ayrı ayrı yönlere gözlerini dikerek düşünmeğe başladılar.

Düşündüler, düşündüler, düşündüler... Uzunca bir süre geçti...

Adam birden başını kaldırdı ve kadına baktı:

— Affedersiniz, birşey mi istediniz?

Kadın uykudan uyanır gibi silkindi:

— Birşey mi söylediniz efendim?

Adamın şaşkın bakışlarına başka bir anlam vererek ekledi:

— Ben sizin bildiğiniz kadınlardan değilim beyefendi!

— Aman efendim, öyle birşey mi söyledim yoksa? Söylediysem özür dilerim... Ben size yalnız.. şey... Ne söylemiştim?.. Sahi siz niçin buradasınız?

— Ne bileyim ben, siz çağırtmış olacaksınız...

— Hay Allah, niçin çağırttım acaba?..

Adam gözlerini tavana dikip düşünmeğe başladı tekrar.

— Niçindi?.. Niçindi?.. Niçindi?.

«Niçindi» diye tekralıyarak on dakika kadar düşündükten sonra kadına:

— Niçin olacak, dedi. Kaynanasına tahammül edemedi boşandı adamcağız...

— Kim boşandı?

— Kim mi? Siz kimi demiştiniz?

— Ben kimseyi hatırlamıyorum.

Bu sırada dokuz-on yaşlarında bir çocuk çıktı merdivenlerden. Kadına bakarak:

— Anne, hani sen saçlarını yaptıracaktın?.. dedi.

Sonra da adama döndü:

— Ohoo!.. Babam da daha pijamayla geziyor ortalıkta!.

Kenan AKINCI

Daha fazlasını..

Bayan R. başını okuduğu gazeteden kaldırarak kocasına seslendi:

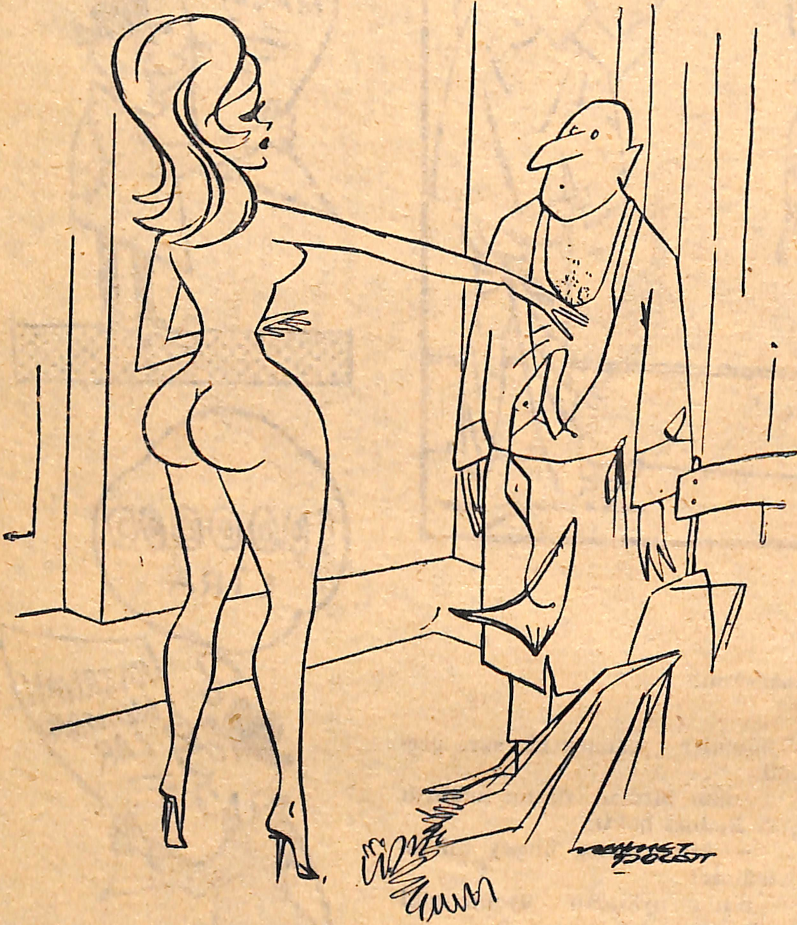
— Bak gazete, çalıştığı bir müessesenin sermayesini alıp götüren bir veznedarı yazıyor. Dikkat ediyorum bu işleri hep erkekler yapıyor, bir kadının böyle bir şey yaptığını hiç işitmedim!.

Koca, sigarasından bir nefes çekerek:

— Hanım, dedi, onlar daha fazlasını yapıyor..

— Ne demek istiyorsun?.

— Onlar yalnız sermayeyi değil sermayedarı da alıp götürüyorlar!

— Ben senin bildiğin kadınlardan değilim.. Herşeyi açık konuşurum!

— Hayır, hayır, şimdilik nişanlı kalalım..

YOLDA karşılaştılar, ikisi de uzun müddet bir dairede çalışmışlardı. Raci Naciye dert yandı:

— Biraz evvel bizim Sabriden yüz lira borç istedim vermedi, âdi herif..

— Fazla konuşma, ben de âdi herifim!

Ev adresi !

Komiser suçluya sorar:

— Nerede oturuyorsun?

— Kardeşimle beraberiz...

— Kardeşin nerede oturuyor?

— Babamla beraber..

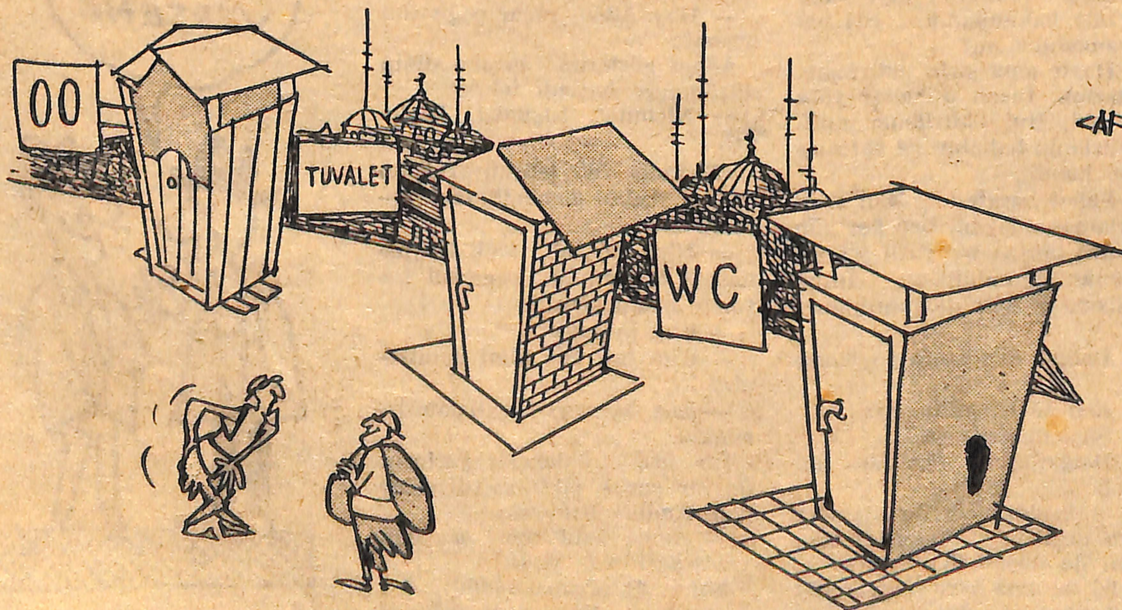
Sabrı tükenen komiser hiddetle:

— Peki, der. Baban nerede oturuyor?

Suçlu pişkin, pişkin komiserin yüzüne bakar:

— Anlatamadık mı komiser bey? Hep beraber oturuyoruz!

«Kadınlarda saç modası: O

— Ülen Memet gocca İstambolda bidene kenef yok!

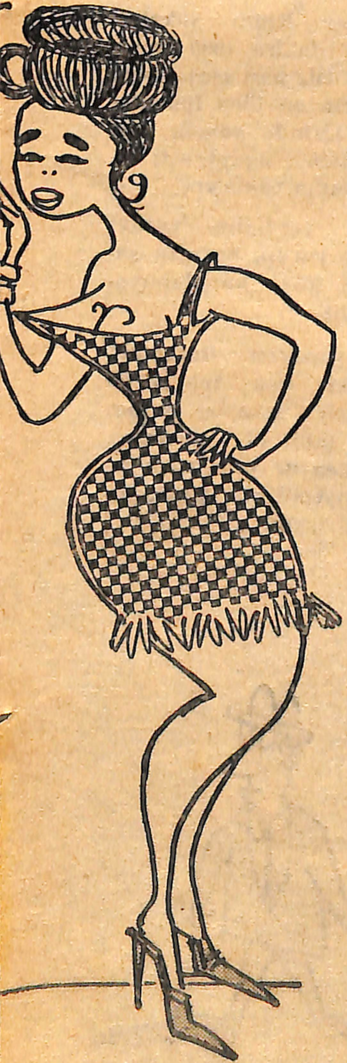

Yazısı

...irbirimizden bıktığımız zaman evleniriz!..

...ırak» — Gazeteler —

Para yüzünden

Doktor gecenin geç bir saatinde muayenehanesine gelen hastasının başını pansıman yaparak:

— Vah vah.. der. Yaranız oldukça ağır.. Mutlaka para yüzünden taarruza uğradınız...

— Ona ne şüphe, doktor?

— Sizi yaralıyan adamı görseniz tanır mısınız?

Hasta acı acı güler:

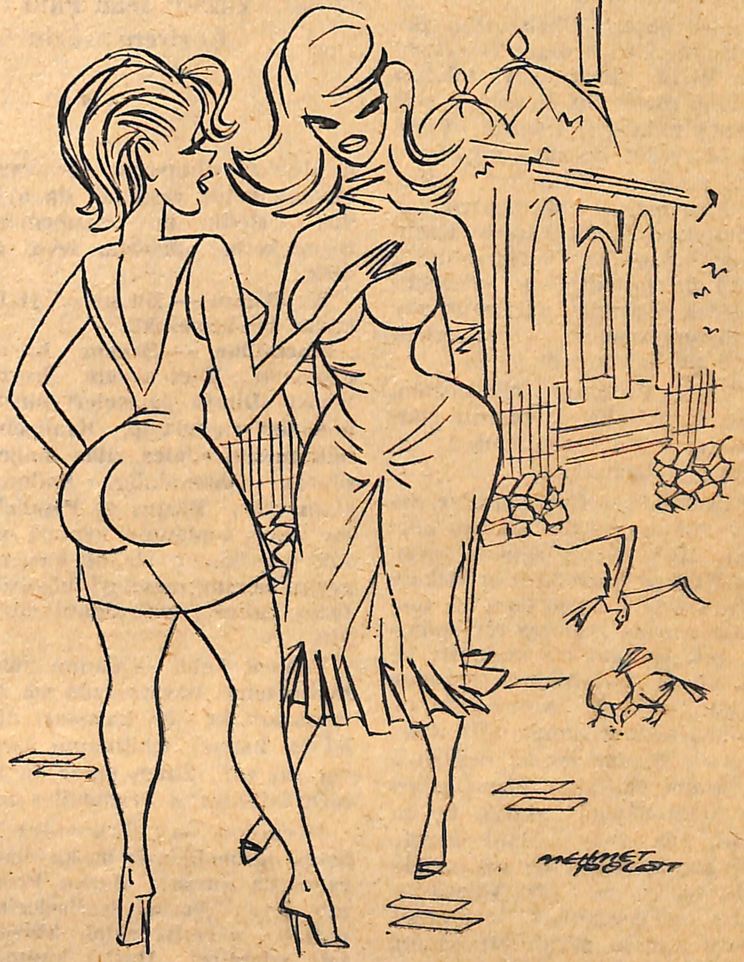
— Tabiî, doktor... İnsan hiç karısını tanımaz mı?

Sıcak, soğuk!

İzmir fuarında tanışan biri Karslı, diğeri Adanalı iki çiftçi, şuradan, buradan konuşuyorlardı.

Bir aralık Karslı, memleketinin şiddetli soğuğundan bahsederek, kışın inekleri sağabilmek için altlarına ateş dolu mangallar koydukları söyleyince Adanalı çiftçi başını salladı:

— Olabilir, fakat bizdeki sıcaklar yanında hiçtir.. Bizde öyle sıcak günler olur ki tavuklara haşlanmış yumurta yumurtlamaları için buzlu su içiririz!

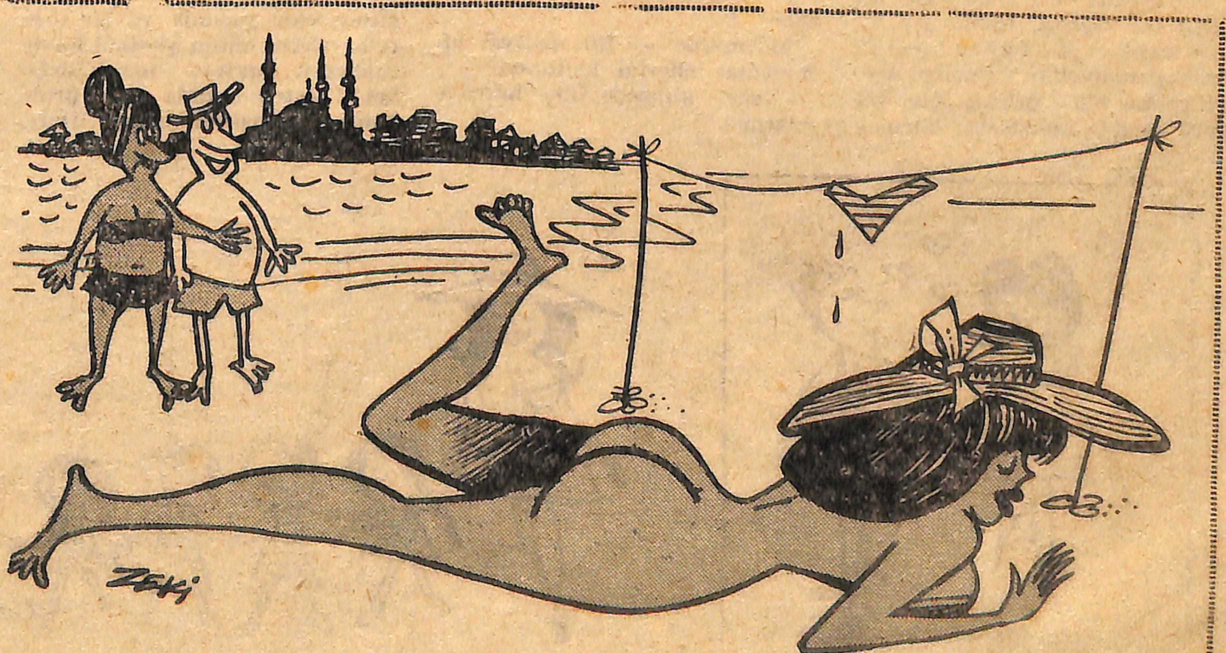

— Maaş elbet yetmez kardeş.. Benim gibi biraz giyimde tasarruf yap!..

PLÂJIN gazinosunda iki komşu konuşuyorlardı:

— Hayret, beş senedir, her yaz denize geliyorsunuz, karın da hâlâ yüzmeyi öğrenemedi!

— İmkânı yok öğrenemez.. Ağzı kapalı durmuyor ki birader!.

— Utanacak ne var karıcığım, kızcağız mayosunu kurutuyor!

Yazan: Jean Paul Lacroix
Çeviren: Güzin Sayar

(Sahne, Londra'daki meşhur Downing Street'de, vekillerin toplantısını gösteriyor. Bu garip insanlar, Profumo rezaleti ayyuka çıktığından beri, henüz ilk defa bir araya gelmişlerdir. Harbiye Bakanı Sayın John Profumo'nun (aynı zamanda Sovyet diplomatlarından birisinin de metresi olduğu ortaya çıkan) çıplak manken, güzel Christine Keeler ile münasebeti öğrenilmiş bulunuyordu.

Bahsi geçen Christine'in Bakana, monden ressam Dr. Stephen Ward tarafından takdim edildiği malûmdu. Ressamın çok yüksek müşterileri vardı... Prenses Margaret, kocası Lord Snowdon, eniştesi Edinburg dükü, doktora resimlerini yaptıranlar arasındaydı. Bu hâdise, Kraliçenin Başbakanı Macmillan'i, belki de mevkiinden edecekti. Gelecek seçimde partisinin rey toplıyamıyacağına, muhakkak gözü ile bakılıyordu.

Üstelik Profumo hâdisesinin, yüksek politika çevrelerini sarsan ilk vak'a olmadığını da biliyordu, Macmillan.)

Macmillan — Centlemenler, dedi, artık bu böyle devam edemez. 1961 yılının ağustos ayında, Kraliçe hazretlerinin Bakanlarından biri, Hyde Park'da, muhafız alayına mensup bir subayla, pek samimî bir vaziyette ve cürmü meşhut halinde yakalanmıştı... 1962 de amiralliğin tanınmış memurlarından Mr. John Vassal, Ruslar lehine casuslukla itham edilmişti. Buna sebep de homoseksüel olması ve bu yolda çok kolay atlatılmasıydı. Bir kaç ay sonra ise amiralliğin eski bir lordu, Mr. Vassal ile şahsî münasebetleri olduğunu, kendi ağzı ile itiraf etti. Bunu hemen üçüncü ve yeni bir rezalet takip ediyordu. Üçüncü bir Bakan da, polisce mimlenmiş bir cinsî sapıkla tabiat dışı ve anormal münasebetler kurmakla itham edilmekteydi. Şimdi de Profumo rezaleti ile karşı karşıyayız!

Toplantı salonunun sağ köşesinden alaycı bir ses geldi:

Bir Bakan — Neyse, biraz değişik bir vaziyet, bari!..

Macmillan — Lütfen yersiz şaka yapmıyalım. Kraliçe hazretlerinin bir Bakanı için, bir cinsî sapıkla münasebet kurmak ne derece olmıyacak bir şeyse, bir mankenle yaşamak da öyledir. Üstelik bu mankenlere, memleketin sırlarını tevdi etmek...

Bir Bakan — Bu meseleyi bu kadar büyütmesek!..

Macmillan — Şayanı hayret doğrusu! Evet şayanı hayret beyler! Dünya gazeteleri hususî nüshalar yayınlayıp, Kraliçenin hükûmetini «dolce vita» mabedi olarak göstersinler. Sodoma, Gomorrhe, Bizans ve Pigalle'in bir araya toplanmış sentezi olarak belirtsinler, siz de karşıma geçip, benim meseleyi büyütüp, facia haline getirdiğimi söyleyin.

Üçüncü Vekil — Canım hükûmetin içine, hayatımızda sık sık rastlanan üç kişi karışmış diye işi bu kadar uzatmanın âlemi var mı ya? Zaten onlar da hemen istifalarını vermediler mi?

Macmillan — (Gürliyerek) **Ya henüz bilmediğimiz başka maceralar da varsa?.. Başka Profumo veya Vassal hâdiselerinin patlak vermiyeceğini, kim temin edebilir? Başka kadın-erkeklerin türemiyeceğinden, nasıl emin olabiliriz? Bakın centlemenler, sizlere bir test yaptıracağım. Cevap vermeniz için de ancak birkaç dakika müsaade veriyorum. Şereflerine yemin ederek, metresleri olmadığını söyliyebilenler, ellerini kaldırsın!**

(Kimse yerinden kımıldamamıştır.)

Macmillan — İki metresi olmıyanlar ellerini kaldırsın!

(Gene kimsede bir hareket yoktur.)

Mr. Macmillan — Üç metres... Üç metres ve bir de küçük erkek arkadaş?... Küçük erkek arkadaşsız dört metresi olanlar... Üç küçük erkek arkadaşı olup, tek metrese sahip olmıyanlar?.. (mütessir) **Artık durmam lâzım, çok ileri gidiyorum değil mi, beyler? Zaten bir fikir edinmem için bu kadarı kâfi değil mi? Centlemenler, sizlere esef ettiğimi söylemeği bile çok hafif bulurum!**

Bir Bakan — Başbakan hazretleri her şeye rağmen genç ve masum kimselerle arkadaşlık etmenin bir hayli aleyhindeler gibi, görünüyor. Bunların sizi bu derece isyan ettirecek günahları nedir? Olsa olsa, belki dudaklarının biraz fazlaca boyalı olmaları!

Macmillan — Kraliçe Viktoria makyaj yapmazdı, beyler!

Bakanlar — (hep bir ağızdan) **Anlaşılan Kraliçe başka cins bir ruj tercih edermiş... Meselâ Borrgogne ile Bordeaux şarabını!**

Macmillan — (birdenbire hırslanarak) **Efendiler sizleri saygıya dâvet ederim!**

Bir Bakan — Ama, sizin de hepsi birbirinden güzel, sarışın, esmer, kumral ve kızıl saçlı dört sekreteriniz yok mu?

Macmillan — (kızararak) **Saygı değer eşim Lady Dorothee, yarım asır boyunca, en sadık yardımcım olarak beni işlerimde desteklemiştir. Ama, bugün altmışsekiz yaşında ve bir sekretaryalığın bütün yükünü kaldırabilecek kuvvete malik değil artık! Zaten burada şahsî problemleri münakaşa etmek üzere, toplanmadık. Size arzetmek şerefine eriştiğim genel durum vahimdir, beyler. Basın bu rezaleti ele alıp, mümkün olduğu kadar istismar etmektedir. Bir şeyler yapmamız icap ediyor.**

Bir Bakan — (çekinerek) **Gazeteleri kapatmalı!**

Macmillan — Bunu düşünmedim değil ama, imkânsız bir şey. At yarışlarının neticesini öğrenmek için, Kraliçenin gazetelere ihtiyacı var!

(Bu sırada büyük bir gürültü duyulur. Downing Street 10 numaralı binanın pencereleri altında ahali toplanmış, tezahürat yapmaktadır. Sesler işitilir:)

«Christine Keeler iktidara geçmeli... Vekillerimize sutyenler alınmalıdır... Pin-up kazanacak!..»

Macmillan — (mahvolmuş) **Toplantı sona ermiştir. Centlemenler, ümit ederim ki bütün bunları iyice düşünüp taşınarak, hal çareleri bulup, bana da iletirsiniz.** (Ayağa kalkarak ve sağ elinin işaret parmağını dudağına götürerek) **Ayrılamdan evvel son bir söz: Bu konuşmalardan, Ana Kraliçeye ve karıma sakın birşey söylemeyin!..**

Perde iner

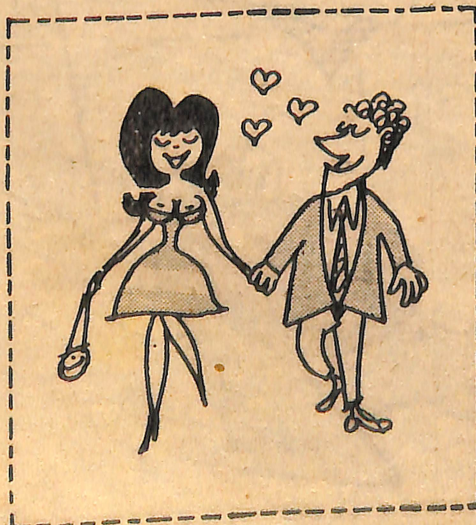
* * *

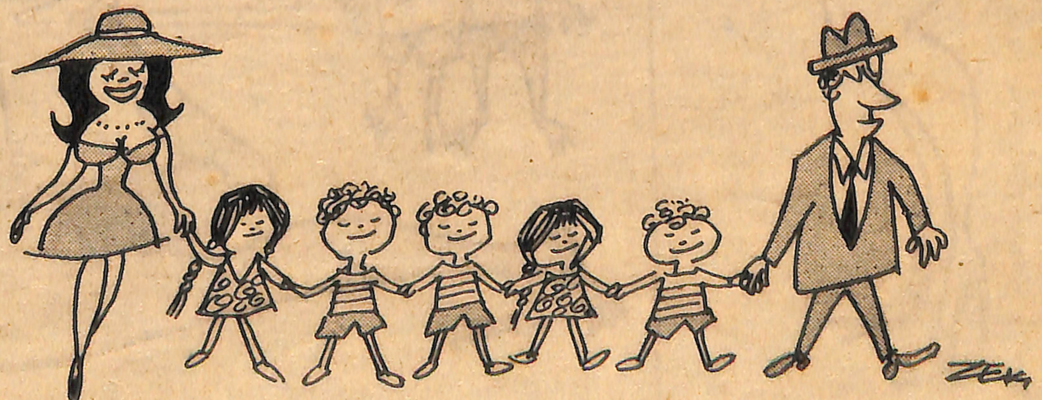
Mayonezli levrek!

Milyarder Blum sokakta rastladığı fakire 1000 frank vermişti. Bir kaç saat sonra O'nu şehrin en lüks lokantalarından birinde yemek yerken görünce tepesi attı ve hemen yanına yaklaşıp:

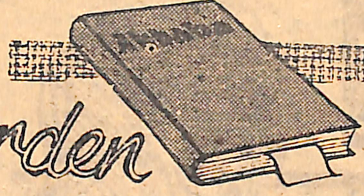
— Size verdiğim parayı böyle har vurup, harman savurmanızı hoş karşılamıyorum!! dedi.

— Ne yapayım Beyefendi dedi fakir, ben mayonezli levreği çok severim param yokken tabiî ki yiyemem, eğer varken de yemezsem ne zaman yiyeceğim? Allahaşkına siz söyleyin!...

Yazısız

Eski Defterlerden

Gıpta ettiğim biri daha

Vapurda yanyanaydık ben sigaramı paketten çıkarır çıkarmaz, hemen elini cebine soktu bir kutu kibrit çıkardı ve yakarak kemal-i nezaketle uzattı.

— Teşekkür ederim efendim, dedim, lûtfettiniz...

Bu ne nezaketli zattı. Dikkatlice yüzüne, kıyafetine baktım: Adi çehreli, bayağı elli, tıknaz, kıranta bir adamdı. Acaba tüccar, sarraf, yoksa çarşıda kuyumcu veya köylerden birinde eczacı mı idi? Öyle birşey... Sigaramı yakmakla gösterdiği nezakete, ben de hemen sohbete girişmek suretiyle mukabele ettim:

— Galiba dedim, Büyükadaya gidiyorsunuz?

— Evet, dedi, Tarabya'da Sümmer Palas'da idim, yerimden memnun kalmadım. Oradan Tokatlıyan oteline geçtim, yine olmadı. Şimdi Adaya, İsplandit'e gidiyorum. İnşallah orada rahat ederim.

— İnşallah, dedim... İsabet etmişsiniz..

Aferin adama be... Ben onu öyle mutena otellerde oturup kalkacak, bol paralı, tabiat sahibi birisi zannetmemiştim, insan kılık kıyafetinden belli olmuyor vesselâm... Böyle her günü için sekiz, on lira otel ve pansiyon parası verebilmek için insan bugüne bugün akar ve irat sahibi olmalı... Bravo kranta ruma! Türkçeyi de bir fasih konuşuyordu ki...

— Nasıl o taraflar diye konuşmama devam ettim, Boğaziçi parlak mı?

— Eski zamanların tırnağına benzemiyor... Sıkıldım, dar kaçtım.

— Beykoz'a teşrif edildi mi?

— Üç gün kadar orada da bulundum. Umduğum kâr çıkmadı, döndüm.

Anlaşılan muhatabım Beykoz'a şansını denemek için gitmiş, kaybetmişti. Yahu, bu ne monden adamdı... Hiç bir zevkten geri kalmıyordu. Ben bunları düşünürken o sözüne devam ediyordu:

— Hem beyefendi, dedi, şimdi otellerde eski rahat yok... Bir kere yemekler o yemekler değil... İyi yağ kullananı nadir, boyuna Amerika vejitalinleri İngiliz konserveleri, İtalyan salçaları, hep geçkin, bayat şeyler... Aşçılar da acemi ya... Geçen gün, meselâ, bir «Peti Pule Ala Villajuvaz» yapmışlardı, nerde Tokatlıyanın «Pule o kokot»u... Elimi sürmedim. Bu günün aşçıları «Öf poşe» yapmaktan aciz!

Karşımdaki gittikçe gözümde büyüyordu. Alafranga yemekten de ne iyi anlıyordu... Konuşmanın gidişini musikiye çevirdim, bakalım bu yoldaki mütalâası ne?

— Cazbant canınızı sıkmıyor mu?

— Fena halde... Fakat dansları hoşuma gidiyor, biz yaşımızı geçirdik, böyle, uzaktan sarmaş dolaş kıvrananları seyrederek gönül avutuyoruz. Geçen kış Perapalas'da bulundum, tedansanlar olurdu, fevkalâde şeylerdi...

Hay mesut adam hay! Yazın Tarabya'da va Ada'da, kışın Beyoğlunda otellerden otellere... Bu ne rahat ömür.. Galiba bekârdı da... Sordum:

— Hayır, evliyim, fakat madamam Mısırda... Helyopolis otelinde...

— Mısır bu mevsimde sıcak olmaz mı?

— Bu hafta Lübnan'a gidiyor, başka bir otele...

— Çok mükemmel... Fakat niçin beraber bulunmuyorsunuz?

— Evvelce beraber çalışırdık... İş öyle icap etti, şimdi ayrı bulunuyoruz..

«Beraber çalışırdık» sözü dikkatimi çekti. Sormak üzereydim, öteden birisi koşarak geldi, el sıkıştılar, rumca konuşmaya daldılar sustum.

* * *

Gece otelin taraçasında, mehtaba, denize ve karşıki sahillere karşı kadın erkek oturmuş dans seyrediyor ve cazbant dinliyordu. Canım dondurma istedi:

— Garson...

— Oristi beyim!

Karşıma kranta, tıknaz beşuş bir garson geldi, durdu. Bu, oydu, vapurda gördüğüm zat...

Tevekkeli alışkanlıkla sigaramı yakmamış ve «Beraber çalışırdık» dememişti... Ama hesabı görüp de masadan kalktığım zaman böyle düşünüyordum:

— Ben onu en mutena yerlerde parasıyla yaşıyor zannederek haline gıpta etmiştim. Meğerse, mesut adam, hem de üste para alarak yaşıyormuş, bin gıpta, binlerce gıpta...

Refik Halit KARAY

Yoğurt!

Bizim Torik Necmi bir aralık İstanbul'da yoğurtçuluk da etmişti. Bir akşam:

— Silivri kaymak. Kaymaklı yoğurt!

Diye mahalleden geçerken, imam çağırdı:

— Necmi, yoğurt kaça?.

— Senin için yüz dirhemi deka pendi kuruş olur...

— Canım Türkçe söylesene..

— Türkçesi on beş..

— Bari sulu değil ya.. Koyu mu?

— Koyu da lâf mı be hocam? Al bir kepçe, fesinin kenarına sıva, bir hafta sarık diye kullan!..

— Yazı nasıl geçirdin?

— Her gün ayni şekilde: Dokuzda kalkıyordum, onda plâja gidiyordum, on birde denize giriyordum, on ikide boğuluyordum, birde beni kurtaran gençle nişanlanıyordum!

Nezaket!

— Tramvayda kadınlara yer vermek nezaket icabıdır.

— O halde ben hiç nazik değilim...

— Neden?

— Şimdiye kadar tramvayda hiçbir kadına yer verdiğim vaki değildir...

— Canım, nezaket bertaraf.. Tramvayda güzel bir kadının ayakta kaldığını gördün, yerini vermez misin?

— Yerimi değil, külâhımı bile veririm ama, şimdiye kadar tramvayda yer bulup oturduğum olmadı ki hiç!

— Büyüklüğün nerden belli olacağını bile bilmiyorsun!

Korkmağa başlamıştı Filiz. Sarhoştu adam. Şimdiye kadar takınmadığı bir tavır takınıvermişti. Üstelik koca yapıda hemen hemen yapayalnız kalıyorlardı. Gecikmişçesine:

— Ben gidiyorum, dedi.

Adam yerine geçerken:

— Kasayı yapalım da..

Masa lâmbasının bol ışığı, bol ışık altındaki Maşa'nın kuru eli, kuru elinde kalem, kaleminin altında kâğıt.

— Gel buraya!

İstemiyor, gitmek istemiyor, vakit geçirmek, onunla koca yapıda yapayalnız kalmak istemiyor ama, istese de, istemese de gidecek!

Gidiyor.

— Dikilme, otur!

İstemiyor, istemiyor işte, istemiyor!

— Niçin oturmak istemiyorsun?

— Akşam misafir gelecek de..

— Kime?

— Bize.

— Ne misafiri?

— Teyzemler.

— Çocukları var mı?

— Var.

— Kız mı, oğlan mı?

— Bir kız, bir oğlan.

— Kız kaç yaşında?

— On.

— Oğlan?

— On altı!

Pis pis gülerek göz kırptı:

— On altı ha? Gece yatısına mı kalacaklar?

Ne bilsin? Attı:

— Evet.

— Yaşadın desene..

— Niye?

Hemen karşılık vermedi. Şişedeki son şarabını da içti, üstüne bembeyaz bir tavuk parçası. Uzun uzun çiğnedikten sonra yuttu:

— Niyesi var mı? Tabiî yaşadın. On altı yaşında delikanlı. Sen de on altındasın. Ha?

— Amaan, gidecem ben!

— Oğlana değil mi?

— Bana bak, ben senin bildiğin...

— Benim bildiğim kızları sen ne biliyorsun?

— Gidecem ben canım amaan. Beklerler evde!

Ceketinin cebinden para dolu cüzdanını çıkarıp masaya attı:

— O halde para al da öyle git. Madem misafiriniz varmış...

Kâğıt paralarla şişkin cüzdan açılmıştı. En aşağısı ellilik, paralar!

— Al al, çekinme..

Çekinmemek ne demek? Ne hakla alacak? Haftalığını iki gün önce aldı. Elli lira. Yirmi beşini eve verdi. Öbür yirmi beşiyle sinemaya gittilerdi. Yolda Nur tost istemişti, canları portakal suyu çekmiş, içmişlerdi. Dönüşte bir naylon çorap almıştı kendisine. Yedi buçukluk. Bir de Nur istemişti, öyle yalvarmıştı ki.. Sonra kaç vakittir Nur'un küçüğüne söz verdiği lâstik top. Velhasıl sıra gelmemişti daha taksitçiye uğramağa.

— Alsana kız!

— Niçin ama?

Filiz

Orhan Kemâl

— Misafir gelecek diyorsun, lâzım olur!

— ......?

Ne misafir ne bir şey. Alsa, alabilse. Yarın akşam, ya da en iyisi cumartesi günü Nur'la birlikte Mahmutpaşa'ya. Taksitçi. «Al sana yirmibeş lira. İşte adresim. Filân yerde çalışıyorum. Beni zaten annemden tanırsın. Bana, kardeşime etekliklik, bulûzluk ver!»

Adam dayanamıyor, bir ellilik ayırıp uzatıyor:

— Al!

— Haftalığımı peşin mi veriyorsunuz?

Son derece kesin:

— Haftalıkla ilgisi yok bunun!

Bilek saatini gösteriyor:

— Mesai biteli nerdeyse yarım saat oluyor. Şimdi artık işveren, işçi yok. Yarım saattenberi arkadaşız. Haydi ben de paydos edeyim işi. Çıkalım.

Filiz'in elinde ellilik, utanç içinde dikiliyor. Ne diye adamın uzanan ellerine vurmuştu sanki? Okşasa ne çıkardı? Okşamaktan gerçekten de bir şey çıkmaz. Atom kucağına bile o-turtmuştu da gene de...

— Haydi!

Çıktılar. Maşa kapıyı çekip anahtarlarla kilitledi, anahtarı Filize uzatırken, ressam-karikatürist'in kapısı açıldı.

— Bu akşam gecikmişsiniz..

Maşa nefretle:

— Öyle oldu, dedi.

Filiz yerlere geçti. Neden «Hoşça kalın!» filân demeden çekip merdiveni indiler? Maşa onu niçin sevmiyor? Neclâ neden söz açmıyor ondan?

Sokak. Sıra sıra yanan elektrikler, taksiler, dolmuşlar vızır vızır.

— Taksi!

Pırıl pırıl, mavi bir taksi duruyor önlerinde. Maşa büyük bir kibarlıkla kapıyı açıyor:

— Buyurun!

Giriyor. Maşa da. Araba yürüyor. Şoför:

— Nereye?

Maşa Filiz'lerin mahallesini söylüyor. Filiz etine iğne dürtülmüşçesine:

— Bize mi gidiyoruz?

Öyle sanıyor. Belki de patronu akşam teyzesinin gelip gelmiyeceğini soracak. Eyvah, gelmiyecekler. Nerden çıkardı bu yalanı?

— Korkma, size gitmiyoruz. Seni evine bırakıp döneceğim!

Rahatladı birden. Hem rahatladı, hem de, tuhaf değil mi, sevdi Maşa'yı. Maşa da bunu anlamış olacak, daha çok sevdirmek için kendisini, karpit lâmbalarıyla gündüze çevrilmiş kocaman bir manav dükkânının önünde:

— Şoför, dur!

Kuvvetli bir fren. Araba altlarında zınk, durdu. İndi Maşa. Gitti. Filiz duymuyor neler söylediğini. Filiz şu anda karpit lâmbalarının daha bir canlandırdığı muz hevenkleri, portakallar, mandalina, silinip parlatılmış elmaların sarı, kırmızı dünyasında. Az sonra kocaman bir kese kâğıdı: Muz, portakal, elma!

— Al bakalım Filiz abla. Teyzenlere ikram edersin!

— A a..

— Ne o? Niye şaşıyorsun? Al haydi!

Alıyor. Alıyor ya, bu kadarı da... Bir yandan bütün bir ellilik, öte yantan kocaman bir kese kâğıdı dolusu meyve! Niçin? Yoksa bunlarla mı tavlıyacak? «... Baksana benim gözüme? Değil bunlar, sen beni hiçbir şeyle tavlıyamazsın!»

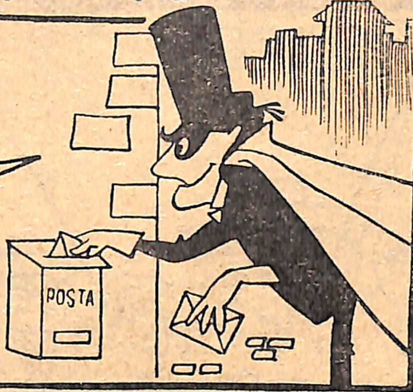
Taksi hızla caddeleri geçip, sokaklardan mahalleye geliyor. Aydınlık aydınlık, sağlı sollu dükkânlar. Dükkânlarda elma, armut, muz, yeşil salata ya da kocaman vitrinleriyle lokantalar, kasap, berber, kahve, kahveler, sıra sıra kahveler. Dışarıya insan taşmış kahveler, kahvelerde yüksek sesle konuşan, kahkaha atanlar. Radyolar sonlara kadar açılmış olacak, mahallenin saat sekize doğru gecesini cıyak cıyak şarkılarıyla altüst ediyorlar.

Birden bir köşebaşı. Köşebaşında o! O işte, sarı saçlı, mavi gözlü üniversiteli. Yalnız onunla değil, hiç kimseyle sıkı sıkıya ilgili olmadığı halde gene de yüreği hop ediyor. Çünkü araba tam yanlarından köşeyi döndü. Dönerken de arabanın içine şöyle bir baktı arkadaşlarıyla. Gördü mü? Gördüyse ne demiştir? Herhalde kötüye çekmiş olacak. Ama haksız. Ne diye, ne diye sanki? Yanındaki patronu. İş'ten çıktılar, sonrası besbelli. Hiç kimsenin Filiz üzerine aykırı düşünmeğe hakkı yok. «... Bırak şimdi bunları aptal!» dedi kendi kendine...» Adam kapıya kadar geliyor. Tamam, geldik. Şimdi ne yapacağım? Ya bize gelmek isterse? O istemeden ben buyur etsem?»

(Devamı var)

KÜLTÜR YAYIN 17
YILIN
4
ÇEKİLİŞİNDE
350.000
LİRALIK
PARA
İKRAMİYELERİ
TÜRK TİCARET BANKASI
(Reklâmcılık: 3907—231)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

GİZLİ PENÇE ROMANTİK BİR ALEMDE YAŞIYORDU ŞİMDİ!.. SARHOŞ GİBİYDİ, MUTLULUĞUNDAN...

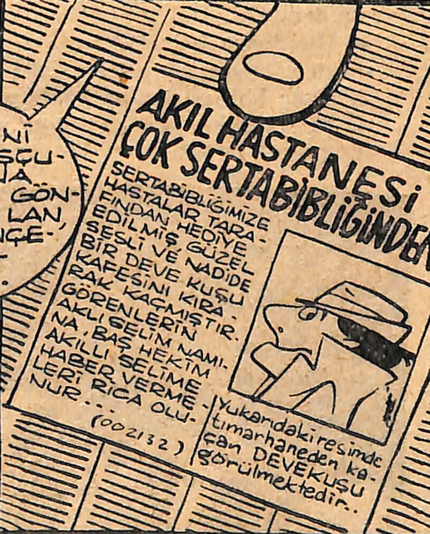

ŞEHİR DEHŞETLE TİTRİYOR!

GİZLİ PENÇE BU SEFER MİLYONLARI DEVE YAPTI

NAZİK HAFİYE GİZLİ PENÇEYİ ARARKEN KAFESE KONDU!..

GİZLİ PENÇE İLK RAUNTDA GALİP..

GİZLİ PENÇE İŞİNİ ÜZERİNE ALAN NAZİK HAFİYE ÇALINAN ELMASLARI ARARKEN, GİZLİ PENÇE BİR MİLYONERİ BEŞ PARASIZ BIRAKTI

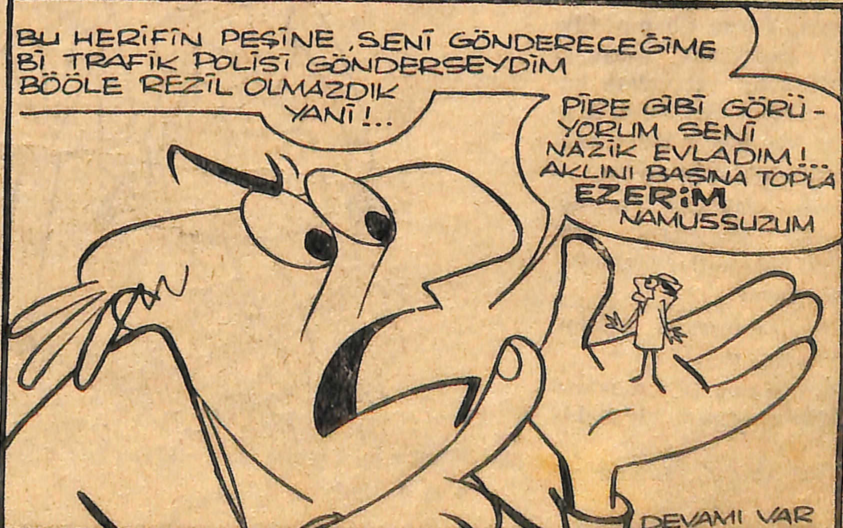
ARTIK MİLYONER DEĞİL!

GİZLİ PENÇE KİM

BAŞARILARIN SONU GÖZÜKTÜ

MiLLETLER GüLüYOR

Pahalı konser!

Dupont Durand'ların Nemlly'deki muhteşem villâsında tertiplenen bir suvarede, misafirler kendini iyi bir piyanist zanneden ev sahibesinden Chopin'den bir noktürn çalmasını rica ettiler. Madam Dupont Durand biraz nazlandıktan ve bir düzineye yakın yüzüğü piyanonun üstüne koyduktan sonra çalmağa başladı.

Parçayı bitirdikten sonra yüzüklerini teker teker taktı ama o ne? Bir tanesi, en kıymetlisi yoktu.

Madamın bütün neşesi kaçtı:

— Ya, yanlışlıkla veya şaka olsun diye biri benim on iki kratlık pırlanta yüzüğümü almış. Şimdi ışıkları söndürteceğim, herkes piyanonun önünden geçecek. Böylelikle şakacı misafirimiz de yüzüğü altın tabağın içine bırakma fırsatını bulacak.

Hakikaten ışıklar söndürüldü, ve tekrar yakıldığında altın tabak piyanonun üstünde değildi.

* * *

Teklif

Hollywood'un meşhur gece kulüplerinden birinde iki meşhur artist yanak yanağa dans ediyorlardı. Loş bir köşeye gelince kadın erkeğe biraz daha sokuldu.

— Bana üç sene evvel evlenme teklif etmiştiniz hatırlıyor musunuz?

Erkek biraz düşündükten sonra:

— Evet hatırlıyorum dedi: Siz de kabul etmiş miydiniz?

* * *

Kim çıldırmış?

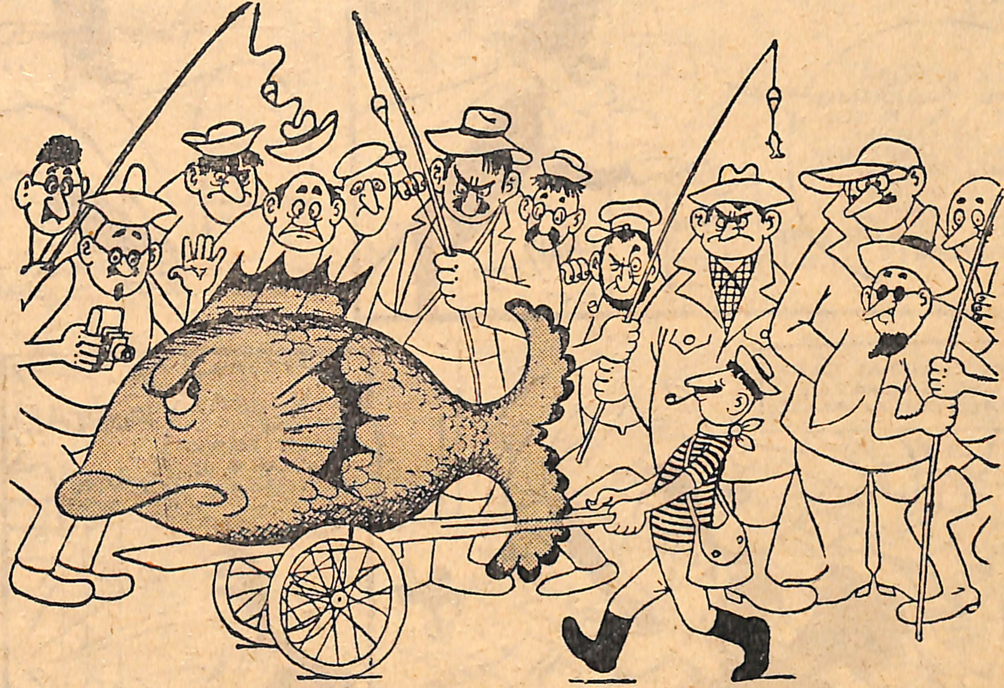
Mösyö Tardu Champs-Elysées'de gezinirken arkadaşı Lefol'ün gelip geçenlere kâğıt dağıttığını ve bunları alanların da bir müddet sonra yere attıklarını görür.

Yanına yaklaşıp broşür zannettiği kâğıtların 1000 franklık banknotlar olduğunu anlayınca:

— Ne yapıyorsun azizim, çıldırdın mı? der.

Lefol parmağını dudaklarına görürür sonra alçak bir sesle:

— Sus Tordu! Bunlar sahici!...

— Çok merak ediyorum: Şu küçücük adam, şu kocaman balığı nasıl avladı?

Seks partisi

Orta yaşlı bir kadın arkadaşına akıl danışıyordu:

— Janine'in arkadaşları bu gece yarısından sonra yüzme havuzunun etrafında mayolu bir parti yapacaklarmış. Kızımı yollamak için tereddüt ediyorum henüz 17 yaşında. Sen ne dersin?.

— Hiç doğru bulmuyorum.

— Hele bunun bir seks partisi olduğunu düşündükçe...

— Bana kalırsa Janine böyle yerlere gitmemeli.

— Ne yapayım ben de yalnız giderim!!...

— Senin için yapamıyacağım bir fedakârlık yoktur.. İstersen evlenirim bile!

Sıcak!

Roma kavurucu öğle güneşinin altında uyuşurken Paoli ailesi yemeğini bitirmiş, uykuya çekilmeğe hazırlanıyordu. Birden Sinyor Paoli, uzun uzun esnemeğe başlayınca karısı yarı aralık gözlerini açarak:

— Antoine dedi ne olur ağzını açmışken söyle de hizmetçi kız birer bardak soğuk su getirsin!!

Dua

Moiz panayırdan aldığı atla şehre dönerken, yolda korkunç bir fırtınaya yakalanır. Arkadan şiddetli bir yağmur bastırınca, sığınacak bir yer bulamıyan Moiz başlar Allah'a yalvarmağa:

— Allahım! Sen beni bu tufandan sağ salim çıkar, sana yemin ediyorum bu atı satıp parasıyla fakirleri sevindireceğim!

Moiz'in duasından biraz sonra yağmur, fırtına diner gökyüzü masmavi olur. O da evine döner.

Bir hafta sonra Mois koltuğunun altında bir kaz, atıyla beraber pazarın yolunu tutar. Yanına bir adam yaklaşır sorar:

— Atı kaça satıyorsun?

— Atı tek başına değil kazla beraber satıyorum!.

— Peki, ikisini kaça satıyorsun?.

—Atı çok ucuza 10 liraya, kazı da 100 liraya satıyorum!...

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

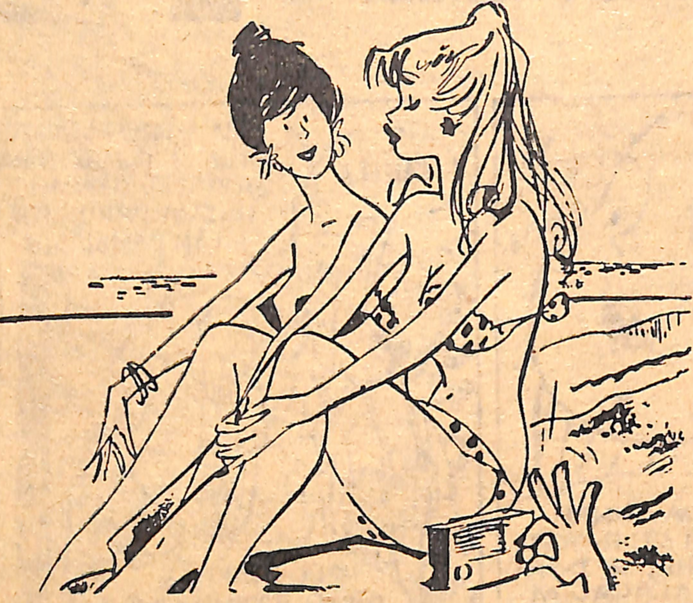

Dünya

Karikatürleri :

—AAA, HİÇ BÖYLESİNİ GÖRMEMİŞTİM, SENİN KÜÇÜK RADYO KENDİ KENDİNE İSTASYON MU ARIYOR ?..

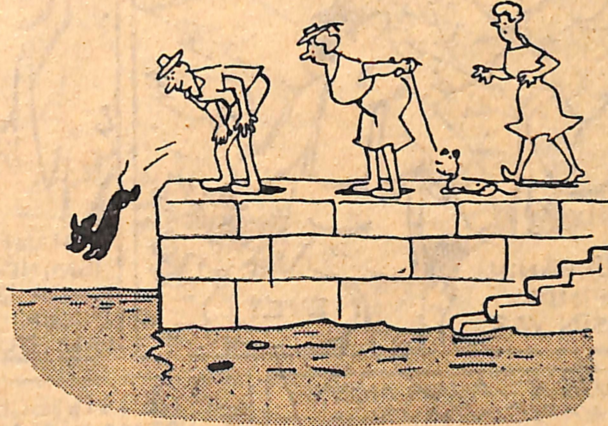
—BİRAZ DAHA HIZLI ÜFLERSEN BEŞ LİRA VERİRİM!

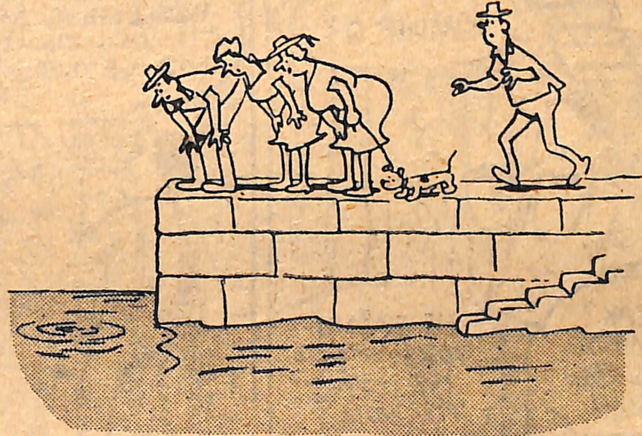

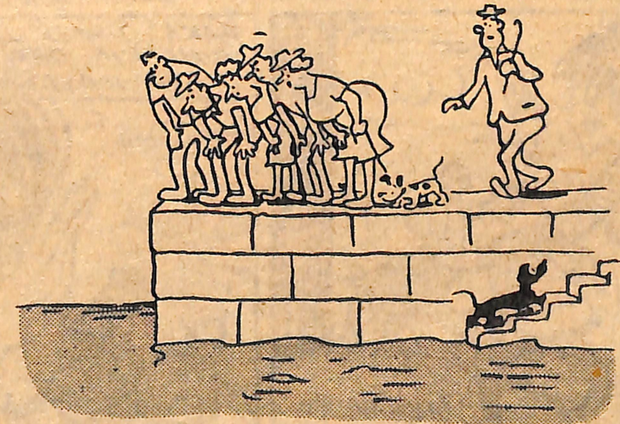
—OTELİMİZE BİR FUTBOL TAKIMI GELDİ...
—NASIL, MEMNUN MUSUN?
—DAHA BİRŞEY SÖYLEYEMEM. BU GECE SANTRAFORU DENEYECEĞİM!

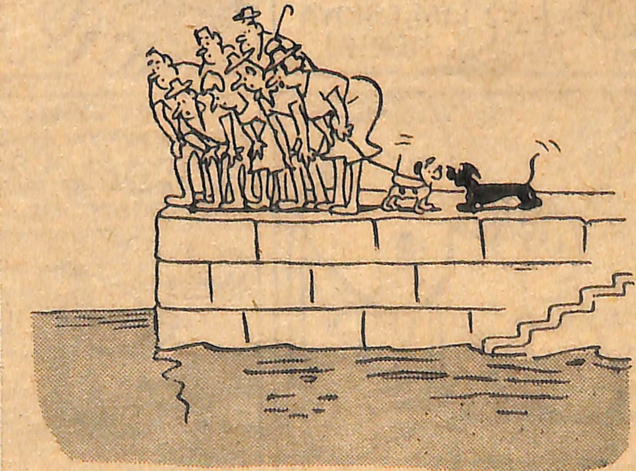

—DOKTOR, KÜPELERİMİ DE ÇIKARAYIM MI ?..

YAZISIZ

PİVALE

41 YAŞINDA

İHAP HULUSİ İSTANBUL 13 3

PİVALE ADI AĞIZ TADI

Reklâmcılık - 3448 - 232

TÜRKİYE KREDİ BANKASI

TÜRKİYE KREDİ BANKASI A.O.

Sermayesi 20.000.000 T.L. Merkezi : İstanbul

Şubeleri

İstanbul	İzmir	Edirne
Beyoğlu	Tepecik İZMİR	Samsun
Galata	Ankara	Konya
Kadıköy	Yenişehir ANKARA	İskenderun
Osmanbey	Anafartalar	Mersin
Hasköy	Adana	Bursa
Beyazıt	Çapa	Bakırköy

HERNEVİ BANKACILIK MUAMELÂTI

BÜTÜN YABANCI MEMLEKETLERDE MUHABİRLER

Telgraf adresleri:

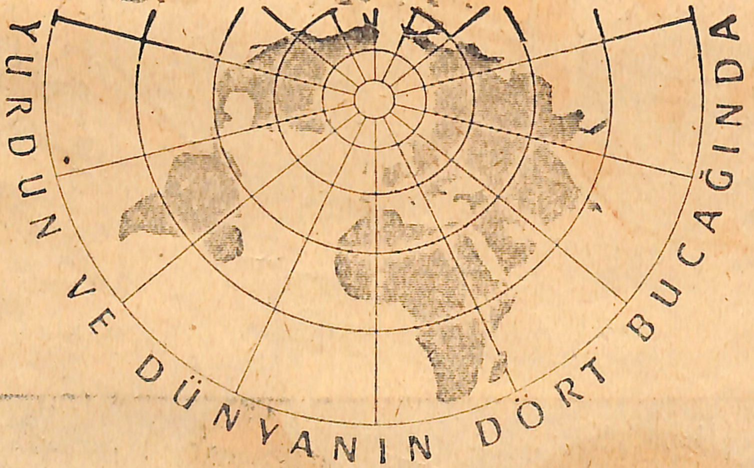
Umum Müdürlük: Bankorkgen - İstanbul

Şubeler: Bankor

Ak 234

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

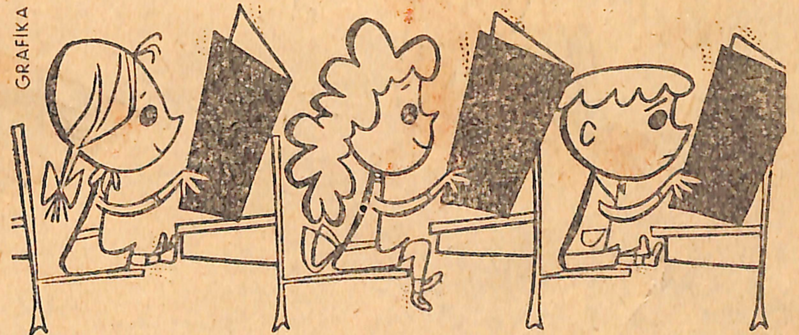
Cağaloğlu. Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir		İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın - 15158 - 233

Okuyan çocuklarınızın sıhhatını korumak için....

onlara, SANA veriniz.

Çocuklarınızın kolaylıkla okuyabilmesi için iyi gıda almaları lâzımdır. Onlara her sabah fevkalâde besleyici ve lezzetli, nefis SANA sürülmüş ekmek dilimleri yediriniz.

100 gr. SANA'da insana sıhhat ve enerji veren 2000 ünite A ve 100 ünite D vitamini vardır.

En iyi Pastörize sütlerle imâl edilen bol vitaminli SANA hakiki bir enerji kaynağıdır

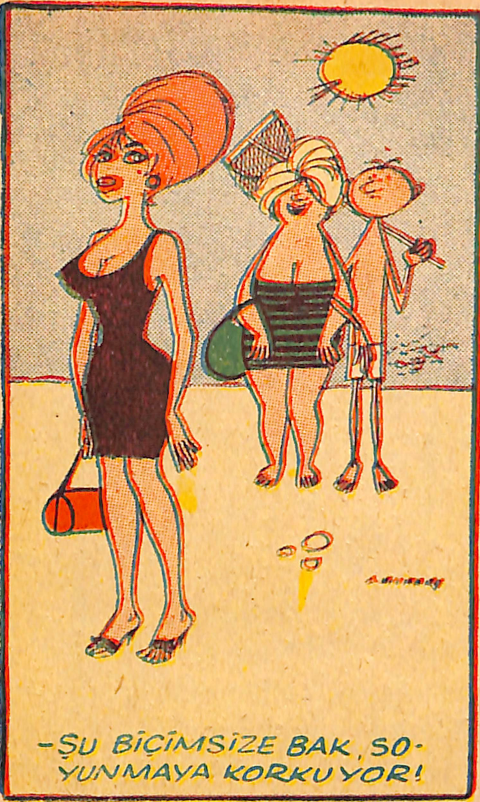
S 276

Sana

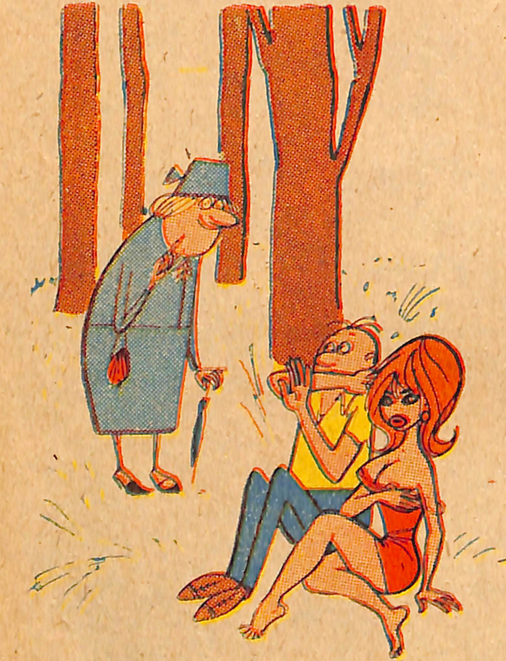

ağıza tat, vücuda sıhhat!

İlancılık - 4216 235

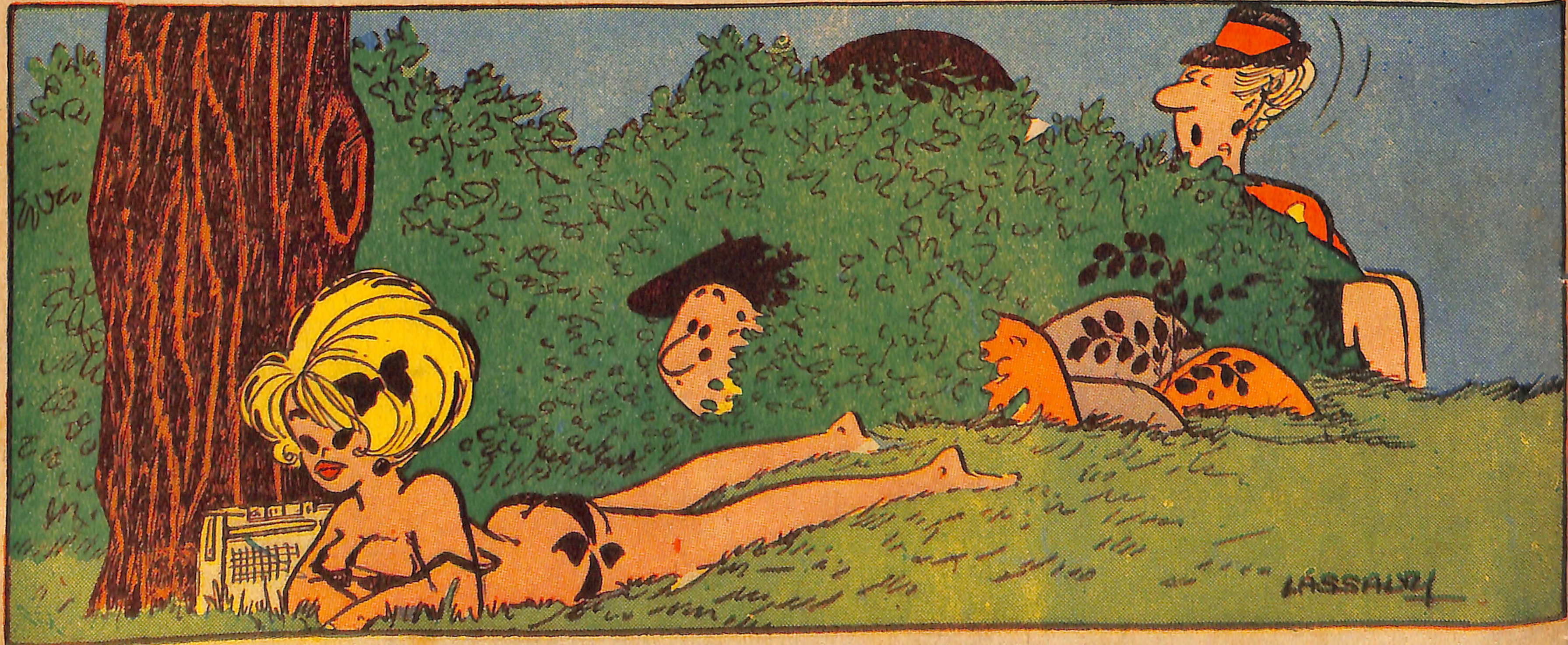
-ŞU BİÇİMSİZE BAK, SOYUNMAYA KORKUYOR!

-DELİKANLI KIZIMLA BURADA NELER YAPTIĞINI, ODAMA GEL DE ANLAT BAKAYIM.

-ALÇAK HERİF!. ONA GÜZEL GÖRÜNECEĞİM DİYE AYNA KARŞISINDA GEÇİRDİĞİM SAATLERE YAZIK!

-POOOL... GENE NE GÖRDÜN?..